

SZAKDOLGOZAT

SZERETET

Készítette:
Pék Gertrúd

Paramed Holisztikus
Parapszichológiai és Természetgyógyászati
Oktatási és Gyógyító Központ

2007.

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	1
Bevezetés	2
1. Mese (?) a szeretetről	3
2. A feladattól a teljességig	6
2.1. Felejtés és felelősség	6
2.2. Igazság és igézet	6
2.3. Út és undor	7
2.4. Láng és látvány	8
2.5. Választás és várakozás	9
2.6. Szín és szintézis	10
2.7. Tekintet és templom	11
2.8. Kín és kínálat	12
2.9. Kép és képesség	13
2.10. Halál és haladás	14
2.11. Isten és ismétlés	15
2.12. Erő és eredet	16
2.13. Világ és virtus	17
2.14. Szenvedés és szentség	18
2.15. Bűn és bűvölet	20
2.16. Harag és harc	21
2.17. Tudás és túlzás	22
2.18. Homály és horizont	23
2.19. Remény és rend	23
2.20. Másság és mámor	24
2.21. Tény és tékozlás	25
2.22. Tökéletesség és tömörség	25
2.23. Üzenet és ünnep	26
2.24. Értelem és érintés	27
3. Hazatérés	29
4. Szeretet (Összegzés)	43
Irodalomjegyzék	45

Bevezetés

„Legyen elegendő ember, aki nem önzésével teremt poklot maga körül, hanem önzetlen szeretetével egységesíti a világot!”

1. Mese (?) a szeretetről

Szegő mama kecskéje

A neve Blanka, és ő egy kecske. Bundája olyan fehér, mint a hó. Gazdája Szegő mama, aki nagyon szereti kis kecskáját, és szorgalmasan őrzi őt. Hogy megvédje a környező hegyekben kóborló farkasoktól, nappal egy oszlophoz pányvázza, éjjelente egy pajtában zárja. Minden őt elhalmozó szerető, gyengéd gondoskodás ellenére Blanka szomorú.

Mint minden kecske, Blanka is szereti a hegyeket. Az a kecskék birodalma. Arra lettek teremtve, hogy ugrándozzanak a sziklákon és felkapaszkodjanak az emelkedőkön kedvenc táplálékuk után kutatva. Ez az igazi természetük. De a hegyek adnak otthont az éhes farkasoknak is.

Blanka választhat egyrészt a bezártság és biztonság, másrészt a szabadság és sebezhetőség között. Feszült. Az az igazság, hogy ezek közül egyik sem tetszik neki. Nem tudja elfogadni azt a gondolatot, hogy megöregedjen és belehaljon az unalomba, mint a házi kecskék, de azt sem, hogy egy farkas gyomrában végezze, mint a vadkecskék.

Blanka minden idejét a megoldás keresésével tölti, Nem tud sem aludni, sem enni. Úgy érzi, elsovad. Ha így folytatja, idő előtt el fog pusztulni, itt a teljes biztonságban, anélkül, hogy valaha is megismerte volna a szabadságot. Hát ezt egyáltalán nem akarja.

„Az önmagam iránt érzett szeretetből fakadóan élni fogok bármi áron, még ha ez azzal is jár, hogy a farkas felfal, elmegyek!”

Döntését elmondja Szegő mamának, azt várva, hogy gazdája megpróbálja meggyőzni, maradjon saját biztonságáért. Ehelyett megdöbben Szegő mama válaszára. „Igazad van! Mert, ha nem a farkas gyomrában végzed, Szegő papa gyomrában fogod. Nem túl dicsőséges jövő! Neked viszont nem kell senki gyomrában végezned.” Blanka szemei tágra nyílnak a csodálkozástól. „Ha igazán belegondolsz, az erős törvénye, hogy legyőzi a gyengét, egyszerűen mindkettő

halálához vezet.” Magyarázza a fiatal kecskének. „Ha örökké akarsz élni, el kell érned az egységet magadban. Eggyé kell válnod a farkasokkal.”

„Farkassá kell válnom?” – kérdezi Blanka. „Te már farkas vagy.” – feleli Szegő mama. „Minden, amit tenned kell, hogy ennek tudatára ébredj. Isteni vagy, te vagy minden, te vagy a Föld összes farkasa.” A kis kecske reszket a félelemtől. „Üdvözöld belső farkasodat, hagyd őt létezni ahelyett, hogy a halálát kívánnád. Ne félj tőle és szeresd őt teljes szívedből. Minél inkább szereted, annál inkább fog ő is szeretni téged. Mert a szeretet fertőző.”

„Képes leszek a hegyekben barangolni veszély nélkül?” – kérdezte Blanka. „Képes leszel bárhová menni, ahová akarsz anélkül, hogy bármitől félnél.” – mondja Szegő mama. „Ez biztos?” „Egyetlen biztosítékom a magadba vetett hit.” – feleli Szegő mama.

Blanka hozzáfog megszelídíteni benső farkasát. Átlapozza Szegő mama magazinjait és kivágja az összes farkas képét, amit talál. Nagyokat, kicsiket, hosszú fogúakat, éhes kinézetűeket, barnákat, szürkéket, fiatalokat, öregeket, kövéreket, soványakat.....

Teleaggatja velük a pajta falait. Mindegyiknek ad egy nevet és mindegyikhez folyamatosan beszél. Szerelmi történeteket mond nekik. Azon találja magát, hogy kezdi szeretni ezeket a farkasokat. Belehelyezi magát a bőrükbe, hogy jobban megismerje őket. Kezdi őket vonzónak találni, és tud nevetni a nagy fogaikon. Meg is tanul farkasként gondolkodni, beszélni, cselekedni.

Megszelídítve ezeket a farkasokat, Blanka valójában megszelídítette saját félelmeit. Beleszeret benső farkasába. Annyira, hogy többé nem tesz semmilyen különbséget önmaga és egy farkas között.

Minél inkább nő Blanka szeretete a farkasok iránt, Szegő mama annál inkább megereszti a pányvát. Egy nap nem köti ki. Blanka most szabad, hogy megtapasztalja az életet. Felrohan a hegyekbe, szíve tele a farkas iránti szeretettel. Szökellve és ugrálva vidáman kapaszkodik fel a sziklákon. Örül, hogy itt van fent, hegyet mászik. Olyan ez majdnem, mint a meg tudná érinteni az égboltot. Ez a paradicsom!

Mikor leszáll az éj, lefekszik egy puha fűágyra, és mély álomba zuhan. Hirtelen felriad! Furcsa zajt hall a bokorban. Egy farkas! Félelem tölti el, farkasok által

elpusztított kecskék képei villannak fel a szemei előtt. Blanka mély lélegzetet vesz és összeszedi magát. Visszatér a szívébe, és kapcsolatba lép újonnan megtalált szeretetével a farkasok iránt. És most már szerető szemekkel néz az előtte álló farkasra. A farkas izgatott. Ösztönei azt mondják neki, hogy ugorjon rá a fiatal kecskére és falja fel, de valahogyan nem tudja! Valami megakadályozza! De mi?

Blanka nyugodt és összpontosított marad a szívében. Elméjében megjelennek a farkasok képei, - amelyeket a falra ragasztott - farkasok, akiket megszeretett. Szeretete legyőzi félelmét. Átmegy a farkashoz, lefekszik mellé. A farkas el van képedve! Össze van zavarodva – tünődik mi történik vele. Beleszerethet egy kecskébe?

Amint hajnalodik, Blanka és a farkas leiramodnak a hegyről. Blanka buzgón bemutatja a farkast Szegő mamának, aki gyorsan magához tér a farkas látványa okozta kezdeti meglepetéséből. Rájön, hogy Blankának sikerült. Gratulált neki, és melegen megöleli a farkast. Mind a hárman leülnek reggelizni. Ünneplik a szeretet!

Blanka és a farkas ekkor elbúcsúznak. Világkörüli útra mennek, hogy hirdessék a jó hírt: A kecskék és farkasok most már békében élnek egymással! Új korszak vette kezdetét.

Vége

2. A feladattól a teljességig

2.1. Felejtés és felelősség

A feledés a szervezet védekezése, a terhes adatokat feladja, a túlterhelő információkat felejt. Hová? Az égbe, az ideák világába, az őstudat fenoménjébe. Az emlékezet csak része a feledésnek. Teljesen semmit sem feledhetünk el. Az elvetett emlék mélyrétegbe húzódik és ott munkál. Valójában az emlék feledésben érik felejthetlenné. A felejtés ember feletti emlékezés. Az ösztön és az ész a felejtésből meríti érvényét. Amit elfelejtünk a felhőkön túlról veti képét a létezőre. A feledés eltakarja a napot, hogy védje a földet, mert a véges létező nem bírná ki a folytonos sugárzást. Nem lenne képes elviselni a határtalan emlékezés iszonyatos elmemunkáját. Az abnormális emlékezőképesség az egyik legsúlyosabb elmebetegség. A napszúrásos halálhoz hasonlít. Az illető nem tud megbújni az álom játékos józanságában. Olyan, mint aki halálra zabálta magát, vagy akit halálra csiklandoztak. A feledés az emlékek menhelye, sokszor mégis felelőtlenységnek tűnik. Menekülés a naprakészség felelőssége alól. Nem akar felelni az ember e kínosan feltoluló emlékekre, s erőszakkal elfedi, csak hogy erőszakkal nem lehet fedni. Az akart fedés nem fedés. A fedés nemcsak, hogy azonosíthatatlan a felelőtleniséggel, de éppen a legteljesebb felelősség. Csak olyan emlékeket hagy meg, melyek közvetlen feladatot jelentenek. A feledés rögzíti az ember feladatát.

2.2. Igazság és ígézet

Istennel szoktuk azonosítani az igazságot, holott világunkban az igazság ígézet. Sosincs teljes megfelelés az isteniség és a valóság között, legfeljebb misztikus extázisban. Az igazság éppúgy szubjektív meggyőződés kivetítése, mint az öröm. Nincs egyetlen megkérdőjelezhetetlen igazság sem. Az igazság csak mint szabály azonos az istenséggel. Szabadon kell igent mondanunk rá, így tartjuk meg ígélésünkkel a létezésben. Az igenben megállapítom valamiről, hogy úgy van. A kényszeres helyeslés meghasonlást takar. A vágyaink alakítják a világot. Az igény a lélekben helyet készít az ígélésnek. Akinek igényei vannak, az igényes. Nem

elégzik meg a jelen állapottal, hanem meghaladni igyekeznek. Keveset tud fenntartás nélkül igenelni a lélek. Inkább ígéretekben egzisztál, mint ígézetekben. Igézete a nyitottság és soha be nem teltség. Az ígéret a messze jövőben jelöli meg a beteljesülést. Az a biztos ígéret, mely mindig ígéret marad. Nem csaphatja be az embert. Ha megvalósult, ha megvalósíthatatlan egyaránt elveszti vonzását. Az ígéret a távolság mágneses ígézetében jelentkezik. Az ígézet is örök vonzás: a belső igény felfokozott örök ígérete. Mindeme sajátosságok mögött az ige húzódik. A szó, amely megidézi az isteniséget, de inkább a sóvárgásban, mint az örökkévalóságban. Az ige hat, mozgat. Olyan szó, amely átrendezi a világegyetemet. Az isteni tett az ígében zajlik. Minden tettünk ige. Az ígézet ígérete. Igényes mozgásunk az igazságig.

2.3. Út és undor

Aki úton megy, utánoz. Hiszen az út már készen van. Mégis valamiképpen mindenkinek saját útját ki kell törnie. Miközben végigmegy a hagyományos úton, megújul az utazó. Elfárad, kimerül, undorodik. Önmagában töri az utat, amelyet kitörtek a talpa alatt. Benső útja megújulás. Teljesen mindegy milyen úton indul meg az ember, úgyis a sajátjává válik az út közben. Az utánzó éppen maszkja alatt ölt sajátos arcot. Lelepleződik mássága az utánzásban. Mire a maszkot megutálja, le is sorvad az róla. Az utálat az úton járók fájdalma és az utánzó meg hasonlása. A megújuláshoz mindkettő szükséges. Utánzás nélkül nincs fejlődés, ahogy utazás nélkül nincs előrehaladás. Az utánzás tudatosítja a tanulóban a hagyományt, amelyet elsajátítva kell meghaladnia. Az utazás tisztázza az utazóban útja hiábavalóságát. Valójában sehova sem jut. Önmagától önmagához. Elfogja az undor. Az undor az életunalom heves kifakadása. Unja a világot az ember. Az unalom termékeny előállapot. Előkészíti a lelket valami többre. Unszolja, felkelti ellenállását. Az undor lázadás, az unalom beletörődés. De az undor értelmetlen pótcselekvés, az unalom viszont valódi ugrást előkészítő töprengés, gyötrődés, erőgyűjtés. Az unalom a szervezet okos előrelátása. Ösztönszerű felkészülés a nagy feladatra. Az undor fel tudja dúlni émelygése okát, de újat csak ritkán hoz létre. Az undor unszolja bele az ember az unalomba, az unalom pedig a radikális váltásba. Ez a radikális váltás az

ugrás. Az ugrás függőleges elmozdulás az útról. Az ugrás nem haladás. Egyszerűen az út játékos félbeszakítása, és irányáthelyezés. Az ugrás hoz újat az utánzásba undorodott léleknek. Anélkül pottyán vissza, hogy előrehaladna, mégis a mozgás új helyzetet teremt. Semmi sem változik, mégis az út ismét elfogadhatóvá válik. Az ugrás az unalom, undor, utálat utánzás előtti állapotba helyezi az utazót. Kilendíti nevenséges elrugaszkodása hatalmával az utat a rátapadt szennyeződésekben. Az újítás ujjongást fakaszt. Az eredeti megjárt útban felfedezi a lélek a kezdet eredetiségét. Visszatér az eredethez és útját minden pillanatban újrakezdi. Ha ott maradna, belefulladás az undorba, unalomba, utálatba. Ez ugrásra unszolja. Az utazás komoly hagyományörzés, míg az ugrás gyermeces játék. De függőleges mozgás, emelkedés. Ezért a játékoság messzemenően érintkezik az isteniséggel. Mutatja ezt az ujjongás, az isteni önfeledtség. Csakis az utálkozásból szabadult élheti meg. Az ujjongásban a lélek identitása elvesztése nélkül egyfolytában megújul. Akárhányszor ismétlődik, soha nem válik unalmassá. Az istenség megunhatatlan. Az ujjongás az üdvözült, azaz időből örökkévalóságba lépett lélek misztikus állapota. Időtlen szárnyalás. Minden úton lévő az ujjongásért indul útnak, hogy önös útját megutálja.

2.4. Láng és látvány

A láng teszi láthatóvá a világot. Az anyag sötétjén átsüt és kiemeli a lényegi formát. Forma nélkül a létezés nem látható. A láthatatlan nem tűri a külső megközelítést. Valójában egyetlen létező formátlan formaadó: a láng. Nem megformált, mert a formát manifesztálja. A belső lángban létezés és látás egybeesik. A létet a maga teljességében éppoly kevésbé látom, mint az anyagtalan lángot. A létezés mint egyből kilépő kettősség a szellemi látással azonos. Nem kötődik érzékszervekhez, miként a létet sem fizikai érzékszerveinkkel fogjuk fel, hanem megéljük. A lét látása önmaga tudata, az öntudat. A szem sem látja önmagát, a lét sem. A külső látásnak is fokozatai vannak. A látvány a konvenciókra épül, tehát a legtriviálisabb. Senki sem látja ugyanazt, de a szóródás társadalmilag kondicionált. A látomás a nembeli és családi archetipusokra épül. A látomásban az időt összerántja a lélek. Képbe sűríti az öröklött ösztönöket, s felvázolja a jövőt. A látomás kitör az időlinearitásból, s egy emberileg átélhető képkonstrukciót alkot. A látomás lárvája alatt a létezés ősi

misztériuma zeng. A láva alatt ott lüktet a láng. A létezés lázát érezzük világunkban. A láz beteges állapotnak tűnik, mert kiragadja az embert a megszokott mindennapiságából. A láz kiveti az élő unalmas rendjéből és ráállítja a létezés hullámhosszára. Az egyén kemény különállását, makacs önösségét fellágyítja a láz. A lázadásban a láz agresszív karaktert vesz fel. Ahelyett, hogy önmagát lágyítaná, megkeményedvén a világot óhajtja magához olvasztani. Miután lázadása egybeolvasztotta az univerzummal, balkézről maga is meglágyul. Lázadásuk visszatér a világból, s alkotó lázként funkcionál. . A láz képeket, látomásokat hoz ki a létezőből. A láng megjelenik a lélekben. Lélek a lélektől gyullad lángra, lélektől lélekgig verődik a létezés tükörképe. Lassan-lassan összeáll az univerzum szent láncolata. A látvány lágysága szinte pecsétet nyom a létezőbe, így olvad eggyé látó és látott. Ez fűzi össze a láthatatlan láncszemeket. A lélekben minden egyedi darabnak meg van a lenyomata. Nem kell erőfeszítéseket tennie ahhoz, hogy belülről lássa a külvilágot. A lángra hagyatkozik, mely egyként lobog a legtávolabbi lényegiségekben.

2.5. Választás és várakozás

Vádoljuk a létezés megsokasodásával a mindenséget. Darabokra vágjuk, hogy eljussunk az egységig. Addig vágunk mélységeiben, amíg sóvárgásunk vákuumára nem akadunk. Utat vágunk az ismeretlenbe. Bele vágunk tulajdonképpeni feladatunkba. A vákuum révén magunkba kell szívunk az isteniséget. Az éber vágyai révén válik a mindenség pásztorává. A vágy gyengéd kötődést feltételez. A vágy kutat vág bennünk a létezés forrásához. Megváltoztatja kisszerű mindennapi téblábolásunkat. A mozgás változás. Életünk pillanatnyi változások eredménye. Ha nem választunk, akkor választódik helyettünk. Elfogadjuk mások választását és ez is választás. A választásban válik a lény személyiséggé, hiszen amilyené válik, azt vállalnia kell. Az életválságok, krízishelyzetek választás és vállalás inadekvát voltából származnak. Olyasmit vállalunk, amit nem választottunk, illetve azt választjuk, amit nem fogunk vállalni. A válság változó lényünk természetes állapota. Szakadékot vág a lélekbe és megnyitja a transzcendensre. Az érzelmi válságok a

vágyban összpontosulnak, s ilyenkor szenved a lélek. A válság választás elé állítja: vagy lemond vágyiról, vagy vállalja azokat a gyötrelem ellenére? A választ a választása révén kapja meg a vágyakozó. A válasz a reflektáló értelmi cselekvés. Azáltal, hogy átértelmezi a valóságot, meg is változtatja. Az ember kérdező lény. A választ nem feltétlenül konkrét hívásban vagy küldetésben kapjuk. Lehet, hogy választásunk hangtalanul ad választ a vákuumba irányuló kérdésekre. A sok felkínálkozó út közül választok egyet a talpam alá, mert vándorolni kell. Időbeliségünk a vándorlásban realizálódik. A vándor sehol sincs otthon, de bárhol otthon teremt. Változik körülötte a táj, váltania kell életmódját. Vállalja az idő viszontagságait és olykor veszedelmes válságba kerül. Ilyenkor az élet vándorútja vánszorgássá sikkad. A lélek pihenése a várakozás. A várakozás is változás. Erőgyűjtés, ellenállás az irányíthatatlan vákuumhatásnak. A válságba jutott lélek fegyvere a várakozás. Jó példa termékeny várakozásra az álom, de tág értelemben egész életünk is várakozás. Várakozás és egyúttal vándorlás. Az ember vándorlás közben várakozik. Nem tudja, hogy mikor érkezik a célba. Vándorlása bármikor betelhet. A válság váltja meg eltévelyedéséből. Változnia kell, vagyis: tovább vándorolnia, mert mindenre a vándorlás a válasz. Életünk és értelmünk útban van. Útban az isteniség felé és útban az isteniségnek. Vággal teli vákuum az ember.

2.6. Szín és szintézis

Minden jelenség színes. A világ színben mutatkozik meg. Mindig csak a dolgok felszínét látjuk. A darabolás révén újabb felszínhez jutunk. A szín tehát felszínes. Miről árulkodik a felszín? A mélyben zajló folyamatokról. Gyümölcs színe, bőr színe, csillagfény színe elmondja a lélek mélyének lényegét. A szín tehát a színe-java a jelenségeknek. A színsugarak jelzik a létező mibenlétét, létszintjét. A szín a világrezgés látványos megnyilvánulása. A létfokozatok színekben realizálódnak. A különböző szintekhez különböző szín tartozik. A felszín tehát éppen azt mutatja, ami a színe-java a jelenségeknek. A létezés gazdagságát reprezentálja a szivárvány. Az összes szint magába foglalja, így képe a létteljességnek. A földi tarkaságot gyűjti egybe és felragyogtatja a vízben. Jelzi, hogy a létezők sokasága fel fog szívódni az egybe. A szivárvány ideaképző, mert a felszínből felszíkraztatja színe-javát a

mindenségnek. Az egy is így szívja vissza teremtésvákuumából a teremtményeket. A teremtésben lemondott róluk, a megváltásban visszahívja és visszaszívja őket. Isten szeretete ellenállhatatlan szívóhatás. A teremtés szívében gyűlik össze és áramlik át az isteniség. A teremtő a lét motorjaként és élő szíveként működik. Pumpálja a mindenségbe az életlelket, az élet-lehelletet. A szív nemcsak érzelmi, hanem értelmi központja is a szervezetnek. Meghatározza a küldött és szívott vér által a lény teljes életét, az agy működését is. Szívósságot biztosít a létezőnek. Annál szívósabb valami, minél intenzívebben szívja magába a létezés véredvét, az isteniséget. A szív megalapozza a létezők tartósságát. A létezés az isteniség szimbóluma, a szín pedig a létezése. A szimbólum a létfokozatok szintézisét hozza felszínre. Nincs tény és tett összetettség nélkül. Az egységben ragaszkodnak egymáshoz a létezők. A mertek, mely alá az egy vonja a sokaságot a szimmetria. A szimmetriában felcsillan az isteni tökéletesség. A szimmetriát is lehet színlelni. Ha a felszín nem fejezi ki a mélység színe-javát, akkor színlel. A szimpátiát színlelés szálakkal szövö át. Szín és színlelés elemei a jelenségvilág szintézisének. Más-más szintjei az isteniségnek. Ennek arányában boldogok.

2.7. Tekintet és templom

Az isteniség extázisával és extenciójával kezdődik a másság. Innentől szembefordíthatóak egymással az egyedek. Egyénekké is azáltal lesznek, hogy képesek egymásra tekinteni. Tükröződnek egymásban és eltérnek. A tekintet megteremti a személyességet: a „te”-t, de mások tekintete teher is számomra hiszen kutatja titkaimat és saját tetszésére formál. Ez a teher, terhesség kölcsönöz súlyt a személyiségnek. Mintegy megszüli, megteremti. A „te” a másság tekintetében nyer teret. Harcol is vele, hiszen terveit keresztezi, de rá is szorul, mert nem létezhet egyedül. A „te”-ség körül forog a világ. A teória képes felszámolni lélek és természet különbözőségét. Megszabadul a kettősség terhétől. A „te” beözönlik az egyetemes énbe. Csak a „te” elfogadásában történhet meg az én megistenülése is. Először mást szeretünk és máson keresztül önmagunkat. Mások szeretetteljes tekintete érlel bennünket személylé. Addig talán csak tenyészünk a teremtmények

egyikeként. A tehetség is a „te”-ben teljesedik be. Egyszerre teher a másik személy és tehetségünk kiteljesítője. Legalább azért, hogy figyelő tekintetként kibontakozásra ösztökél. A teljesedés ilyen kibontakozásokban zajlik. Az ember részt vesz a teremtő tevékenységben azért, hogy megvalósítja önmagát.

2.8. Kín és kínálat

Azzal, hogy valakivé válunk, kikerülünk az isteniségből. Kilépés onnan és belépés a valóságba. A személyesség tehát a kilépéssel kezdődik, s mivel kilépésünk a szellem világába kétséget foglal magában, felmerül a kérdés: ki is vagyok valójában? Az ember az isteniségért kiáltó vágyódó kín. Ahogy kilépünk a világba, bele is kiáltunk. Tiltakozás a kilépés kíméletlensége ellen. Jobb volt ott benn, mint itt kint. Kínal születünk meg, kín szövi át életünket, kinnal távozzunk. Minden kincs, amit kínál az élet kinnal van teli. A kincseket őrzi a gonosz kígyó, hiába próbáljuk kijátszani, végig kísért a kísértő. A kívül levő mindig kívánczik valami vagy valaki után. Nincs meghatározva kívánczása, csak beljebb akar kerülni, egészen a bensőségességbe. Kívül levőként csak kintlétet talál és ezt kintlétként éli meg. Minden kíváncsiság, melyen az a kívánczóság fogalmazódik meg, hogy: ki is vagyok én? Ha megismerné kintlétét, akkor sem nyugodna, hiszen éppen a kintlévőségére döbben rá. Az ember személyiségét kivetettsége biztosítja. Kintlétét az emberi szellem árnyékként kíséri végig. A „ki” hol válaszként, hol kérdésként toppan elénk. Minden kinti történést kísértésnek és kísértetnek élünk meg. Semmiben nem vagyunk egészen benne. Cselekedeteink hiú próbálkozások a visszajutásra. Kísérletek kintről befelé. Hiábavalóságunk rémülete kísértetként tételeződik. A félelem, irigység, vágy egyaránt a lélek kísértetei. Egyre inkább kifelé csálnak. A kísértés a kintlét csábítása. Azt ígéri kincsekkel pótolja, pedig csak kínokkal terheli meg. A kín visszakívánczolás az egybe. Amiatt kínlódunk, mert lebuktunk a részlegességbe. Idegeinken át a fájdalom az idő- és térbeliséget tudatosítja. Kínok nélkül nem élnék át kivetettségünket. A kín jelzi kivetettségünket, ezáltal kívánczást kelt a transzcendens iránt. A kín kínálja az isteniséget. Ezért olyan kincs, amibe valamiképpen bensőségessé sájdul kintünk. Az ember az univerzum kilincse, mert az isteniség rajta át nyílik meg az anyagsem mire, s az anyagi benne talál vissza az

egyetemesbe. A kintit közvetíti a kígyó is. A paradicsomból csábítja az embert, azáltal, hogy felnyitja szemét a másságra. Most, hogy a kígyó kitepte az egységből, egyszerre ismeri meg a kint és a kívánczóságot. Minden emberi bűn a kívánczóság kínjából ered. Ezért szolidárisak vagyunk a bűnben. A kígyó mindannyiunkat rászédett és kicsalt az egyetemesből. Kíméletesen egymást segítve térhetünk vissza az egyediségből az egyetemességbe. Vedléssel megszabadulva kívüllétünk csalóka kígyóbőrétől.

2.9. Kép és képesség

Amire képesek vagyunk, az képszerűen megjelenik tudatunkban. Gondolkodásunk képszerű: Az isteniség látomásokban jelentkezik. A kép többértelmű. Képességeinket képek fogják össze. A kép komplett egész. Modellálja az univerzumot. A friss képzelőerő bevilágítja egész napunkat. (családi fényképek, emlékképek) Az ember a képek révén jut képességeihez. A képességben még tulajdonképpen nem bontakozik ki a tehetség, csak képszerűen jelezte jelenlétét. Sohasem a kép lényeges, mindig a háttérsugárzás. A képek kényelmes közvetítői a tudásnak. Kedvet ébresztenek, kényelmet keltenek. A kéj az élet édessége. Képszerűség és kényeszerűség ellentétük dacára édestestvérek. A kéjvágy zsarnoki maximalizmusa megfosztja a lelket a szabad akarattól, vagyis önkéntes kényeszerűnek veti alá. Az önkény alól maga az előhívó tud legkevésbé menekülni. A kéj ritkán teljesíti ígéreteit. Többnyire örök ígéret marad. Kielégíthetetlen és kényeszerű. A kéj felpörgeti a képzeletet, de az áramló képekből semmit sem valósít meg. A kényeszerítés hasonlóképp kudarcra van ítélve. Éppen a lényeg siklik ki alóla. A kéj valamit tükröz az isteniségből, de a lényeg, az örökkévalóságot veszedelmesen nélkülözi. Az ember kérdezőként ezt az örökkévalóságot keresi. Sóvárgásunk kérdésben nyilvánul meg. Kérés és kérdés egy töről fakad. Az, hogy kérhetünk és kérdezhetünk negatív igazolja az isteniséget. Van kitől kérnünk. A legfontosabb kérések és kérdések tartalmazzák megoldásukat. Míg a kérdésben felsejlik a válasz, a kétségbeesés kettészakítja a lényt. A rosszul feltett kérdések és alkalmatlan kérések is kétségbeesésbe torkollhatnak. A zuhanást itt megelőzi a kétely, a kételkedés. A kételkedés még nem egyenlő a kétségbeeséssel, de jobb híján oda vezet. A kételkedés kettős karakterünket szétfeszíti.

Két részre osztja a lélek egységét. Nem engedi kibontakozni képességeinket, mivel képtelen helyzetbe hoz. Akarunk és nem akarunk egyszerre. Míg a kép és a kérés egységet teremt, a kény és a kényszer kétséget.

2.10. Halál és haladás

A halál szörnyűséges, de humanizálni lehet, mint bármi mást. A halálfélelem a halál elrejtéséből adódik. A halál az élet kilégzése, de légzés, lehelés. Ugyanolyan természetes, mint a koitusz, vagy az anyagcsere, még csak nagyobb űrt sem hagy maga után. Legfeljebb azokban, akik folytonos halálfélelemben, létfeledésben élnek. Akik nem akarják észrevenni, hogy a halál felé haladunk. Hívás nélkül is haladunk. Ez az emberiség egyetlen fejlődése: feltartóztathatatlan halál felé ügetés. Bennünk lohol és lehel a halál. Testünkben él, lelkünket köti. A halál olyan csendes, mint maga Isten. Nem kell jeleznie jelenlétét, tudjuk, hogy szüntelenül itt van. Csendünk csendíti. Halk hangzás hangolja: itt a halál. Habozásunk és halogatásunk értelmetlen volna a halál bizonyossága nélkül. Csak annyiban élünk, amennyiben meghalunk. Életünk elviselhetetlen unalmából egyedül a halál végérvényessége szabadíthat meg. Egyetlen valós haladás, előrelépés a halál. Az élet a születéstől a végig genetikailag meghatározott. Szabadságunk bele van programozva a génekbe, viszont a halál röplés a vadonatúj dimenzióba. Legszentebb szavaink a halálban tesznek szert érvényre. Így például a halhatatlanság. Ami eddig halhatatlannak számított, ott halálbiztos. Nemcsak téridőben haladunk a halálba (ban), hanem minőségileg is. A család csele az, hogy a halál ellen alkot az ember. Nem halál ellen, de a halálért. Nem a haláltól óvjuk az élet értékeit, hanem a halál számára őrizgetjük. Hevesen vágyjuk, hogy kiderüljön tetteink értelme. A halál határozza meg isteni formájában a lelket. A határtalanságban ismerjük fel határainkat. Érzékszerveink is az elmúlásra irányulnak, s közülük a legfinomabb és legfontosabb: a hallás. Halálunk rezonanciáját felfogván izgalom nélkül engedelmeskedhetünk a hívásnak. Nincs tömeghalál, hanem csak személyre szabott. Aki nem fogékony a halála halk hangjaira, szigorú eszközeivel kényszeríti a halál hűségének szolgája: fájdalom és félelem. Elmondhatjuk, hogy jobb a halált hallásból megismerni, mint hallomásból.

Jobb haladását akarnunk bennünk, mint akadályoznunk, hiszen Istennek főképpen a halálért lehetünk hálásak. Hozzá haladunk a halálban. Őt hallgatjuk a haldoklásban.

2.11. Isten és ismétlés

Isten az ismeretlenségbe rejtőzik, mégis minden pillanatban megismerjük a látható világon keresztül. Istent a természet periodikus ismétlődése tárja elénk. Örök ismétlődésben zajlik a jelenségek megismerése. Mögöttük és bennük az állandó: Isten. Ő ismétlődik mindenben. Amikor ráismerünk valamire, az örök egy arcra bukkanunk. Azért tudunk megismerni valamit, mert lényegi közösség van köztük. Isten az ismétlődések öröme. Az ismeretlen Isten számtalanszor megismétli önmagát. A megismerés ezért mindig ráismerés, ha nem is ismerjük fel. A világ kezdettől fogva újra és újra megismétlődik az anyagi erők rendje szerint. Az ismétlések száma kimeríthetetlen, mert Isten határtalan. Ha minden anyagi ismétlődik, ismétlődik-e a lélek? Ismétlődik-e Isten? A változások valamiképpen Istenben zajlanak le, mert kívülre nincs semmi. Az anyagi szférák tökéletesen reprodukálják magukat az anyagi körforgásban. A lélek viszont az ismétlést Istenbe-fejlődésként éli meg. Egyszerre kell ismétlődésének természetesnek és természetfölöttinek lennie. Az ember a mechanikus ismétlődések és az isteni tökéletességek közé szorulva kényszerül ismeretre. A vak ismétlődést az ember köti össze a kiismerhetetlen Istennel. A sajátosságok nélküli Isten mintegy felüdülhetne az ismétlődések megnyugtató ismereteiben. Az ember dülja fel ezt a természete harmóniát, mégpedig azzal, hogy nem hajlandó Istent felismerni az ismétlődésekben. Egyszerre berzenkedik a vadonatúj és az ósdi ellen. Az emberi ismeret tragikus, ezért tragikus lesz az ember isten-képe is. Szembenállóként jelentkezik. Isten után sóvárog az ember, aztán megfeledkezik róla a teremtmények kedvéért. Az ismétlődés kezdetben szórakoztatja az embert, (lásd zene vagy vicc) aztán elfásítja a fogékonyságát. Ismeretszerzésünk nem elégszik meg az ismétlődések felismerésével és Isten kiismerhetetlenségével, ezért megnyílik, tökéletlenebbé válik, ellehetetlenül. A világot ez a lázadó emberi tekintet hozza ki a sodrából. Örvenyspirált képez az emberi ismeret az anyagbiológia és a teológia közt. Az emberi ismeret egyrészt szolgai ismétlés, másrészt szabad kiismerhetetlenség. Az ember átértékeli mind az ismétlést, mind az Istent, azáltal,

hogy a megismerési folyamatot emancipálja. Ezzel szemben a világegység nem különíti el az Isten-ismeret-ismétlés egyháromságát. Az érettebb misztikus tapasztalat egészen tisztán felismeri Istent a zene harmonikus ismétlődéseiben. A misztikus sosem unja meg az ismétlődésben csodálni Istent. A megismerés tragédiáját az alanyi-tárgyi, szubjektív-objektív kettészakítás eredményezte. Nem abból indult már ki az ember, hogy az isteni személy lehet az intelligenciákon át az anyagig, hanem, hogy az ember szemben áll egy kiismerhetetlenül ellenséges természeti világgal, melyben híre, hamva sincs isten jelenlétének és jóságának. Ez jelenleg az emberi állapot. Minél inkább ismerni akar, annál kétségbe ejtőbb ostobaságokat követ el, hiszen az ismétlést abszolutizálta Istennel szemben. Ha Istenig ma már nem is tud eljutni gögös eszével, annál inkább az ismétlések elfogadásáig, felfogásáig. Ha képes lesz a meditációban eggyé válni lehulló virággal, vonuló antilopcsordával, kerengő elektronnal. Ismeretre irányított szavai pedig kiforrtják magukat az egyszerű imában. Az ima ismétléseiben Istent a legmélyebből ismerjük meg.

2.12. Erő és eredet

Az univerzum egyetlen nagy energiabázis, erőkisugárzás. Az isteniség nem más: tiszta erőmegnyilvánulás. Ami hatékony, az az anyag semmisségen átható erő. Kozmikus erőtérben élünk. Az ernyedtség is az erő egy megnyilvánulási módja. Mégpedig: Az erő gyűjtése. A halál végső ernyedése atomrobbanás szerű energiát szabadít fel a lélekben. Az erőből ered minden, az erő az eredet. Új dolgokat hoz létre azáltal, hogy visszakanyarodik az eredethez. Az eredetből támad majd az eredmény. A világ kezdeti erőkifejtése a végső erőpróbára irányul. A lélek eredetisége abban áll, hogy képes eredetéig visszahatolni. Megéli a teremtést, s a teremtés pontszerű aktusában az egész hosszan kibomló természetet. Az eredetiség az egésznek a folytonos újrakezdésében zajló szemlélete. Az anyagvilág elfedi a lélek őseredetét. Változatossággal és homállyal vonja be figyelmünket. A lélek tisztasága, fényenergiája az erény. Az erény nem gyengeség, gyámoltalanság, hanem erő. Az igazi erővel nem tud mit kezdeni az erőszak. Az erény sérthetetlen. Az erény isteni birodalma az egészség, az üdvösség, az időből kiérő örökkévalóság. Az erény

nem nézi tétlenül az erőszak feltorlódását, ellenben csírájában fojtja el. Az erény akár önfeláldozásban, akár imában nyilvánul meg, valódi jótékony erő. Az erények összességét nevezzük erkölcsnek. Társadalom ereje erkölcsében manifesztálódik. Népeket erkölcs teremt. Az erkölcs összpontosítja az erőket. Az erkölcsi egységből egyéniesül az erényes ember. Az erény hiánya szétrombolja az egyéniséget. Az erény az eredeti erőforrásból az isteni egységből merít, ezért szüntelenül megújul. Mert ismeri eredetét, az eredeti isteni erőből ered eredményessége.

2.13. Világ és virtus

A világ, amelyben élünk az élet helye. Alapja a víz. A víz az élet pricipiuma. A vízből keletkezett az élet. Az élet áthatja a világegyetemet. Mindenütt, ahol fény villan, az élet is létezik. Az élet lényege a viszonyulás. Azt nevezzük élőlénynek, ami individuálisan viszonyul a világhoz. Ami egysége egész a maga viszonylagosságában. Valójában minden vibráló anyagrészecske, elektronegyed univerzális mozgást végez és életfunkciókat mutat. Lehet, hogy nem mosolyog és nem tiltakozik szavakban, de igenis egységként illeszkedik a környezetébe. Hatásokat vesz fel, energiát ad le. Nem csak a virágok húzódnak el bántóiktól. Az atomrészecskék is örülnek és bánkódnak. A vidámság a dolgok alapállapota, az isteniség mindenbe kisugárzása. A fény a világosság betölti a létezőket, s azok vidámságot éreznek. A viszályok is az életbőség, a fénytúltengés következményei. A viszály viszony a másikkhoz. A világ ellentétes mágneses pólusokra rendeződött. A viszályban reflektál önmagára és új életformákat hoz létre. Az elemek rendje széthull a viszályban, de az új konstrukcióban megint ugyanannyi élet mutatkozik. Az élet visszatérése a részleges pusztulásokra valódi vigasz. A vigasság előíze a vigasz. Nem beteljesedett vígság, csak a gyász multának előhírnöke. A vigasz jövőre irányul, reménybeli. A belső szem látja a világosságot, vizsgálni tudja vigasztalanságot, visszásságot. A vizsgálódás megőrzi a létezőt a létbe. Annyira létezik és él valami, amennyiben átsüti a vidámság. A vígság teremtő tevékenység. Nevet ad a semminek a nevetés. A vidámság előrevetíti az isteniség beteltségét. Életteljesség a vigalom, vigyázni kell rá. A semmi sötétjével vívunk, hogy el ne nyelje világunk vidám világosságát a feledés. Emberségünk eme hősiessége a virtus. A virtus harc, amelyet

a világosságért vívunk. Merészséget és életvidámságot kíván. Nem csak fegyverrel lehet vívni, szóval is. A szóbeli harc a vita. Nem kerüli a viszályt, hiszen a viszályban kapcsol vissza önlényére. A világ tisztasága a virtusban, az erősség erényében marad meg. A virtus fénylik. Világot rendez. Olyan megejtően szép a világ, mint a fénybeborult színes virágkehely. Felvirrad benne a víz. Virul és vibrál. Vidáman vizsgálódik. Az életet a vidámság viszi vissza az isteniségbe.

2.14. Szenvedés és szentség

Az ember szenzitív lény. Kifelé fordulva éri el a bensőségességet. Érzékei hozzák meg számára az otthonosságot. Az érzékkielégítések nem öncélúak. Betelvének elégségesek. Amíg az érzékiség izgatja az embert, szenved. Belső emésztő tüze kínoz sóvárgásban nyilvánul meg. Ez a sóvárgás a szenvedély. Szenvedés és szenvedély szorosan összefügg egymással, pedig nagyon eltérőnek mutatkoznak, hiszen a szenvedélyeket keressük, a szenvedéseket kerüljük. A szenvedély érték, a szenvedés akadály. A szenvedély megszépíti a világot, a szenvedés elrútítja. Mégis a szenvedélyt és szenvedést egybeforrasztja a szenzibilitás. A szenvedély olykor vállalt szenvedésnek tűnik, a szenvedés pedig ránk kényszerített szenvedélynek. A szenvedés ugyanis szenvedélyes viszontválaszt vált ki belőlünk. Foglalkoznunk kell vele, mert nem hagy nyugodni, míg le akarjuk küzdeni, a szenvedély erőit fordítjuk ellene. De a bírkózó felek úgy egybegabalyodnak, hogy felismerhetlenné hasonulnak. Másrészt a szenvedély már ébredésekor édes kinnal jár. Korántsem zavartalan öröm, mivel nem tölt be, homályos vágyakozásban jelentkezik. Még ha viszonzásra talál is, akkor sem képes megpihenni. Kétségek ébrednek, törekvések, ellenhatások. Egyszóval: kisebb-nagyobb szenvedések. A szenvedélyességünkől eleve következnek a szenvedések. A tételt meg is fordíthatjuk, mégis az ember életében általában a szenvedély hívja elő a szenvedést. Gyökeres gyógyomódnak tűnik a szenvedések ellen a szenvedélyek kiirtogatása. Csakhogy az emberi létezés maga a kielégítetlenség. Legalább az isteniségre illik vágyunk, hiánya tehát szenvedélyeket kelt. Ha tagadjuk hiány voltunkat, hit sem gyulladhat bennünk, s vegetálunk kőként. Létezőnk, de nem emelkedünk. Feltűnő, hogy milyen mértékben lép fel bennünk a szenvedésekkel szemben a gyávaság és a gyengeség. A szenvedések elleni

küzdelemhez is szükséges némi szenvedély. Legalábbis ellenszenv. Erő kell eleve vállalni a szenvedést, és nagyfokú bátorság. Lehet, hogy a nagy szenvedélyek nagy szenvedésekkel járnak, de termékenyebb életmóddal is. A szenvedély mibenléte nem mellékes körülmény. Gondoljunk csak a szentekre. Szenvtelenek? Korántsem. A keleti szentek szenvtelenek? Akkor miért fordulnak el a világtól? Vajon a természetes átlagéletből kivonulni nem kell szenvedély? A szentek az isteniség szenvedélyében izzanak, ezért szenvednek is. A kereszténységben éppúgy, mint a buddhizmusban. A kereszténységben a szenvedés visszaülleszti az embert az egészbe. A szenvedésben vesz részt az ember az isteni teremtés művében. Ez a részvétel a részvét. A buddhizmusban a lemondás szabadít meg a szenvedélytől. Vagyis: eleve a hiány vállalása. Rögtön a szenvedésbe vonulnak, tagadva a szenvedést is. Ez a szenvedés-ellenség buzgó szenvedélye. Ahova jutnak: az isteniség, melybe a lemondás vagy szenvedés vezet. A szentek szenvedése kioltja szenvedélyüket, szenvedélyük megszépíti szenvedésüket. A szentség állandóság az isteniségben. Minden szentség a szennyből való teljes megtisztulásból jön létre. De a szentség paradoxona az, hogy végül is minden tisztátlant megtisztít, miként a Nap. A szent addig küzd a szennyel, míg szentséget sajtol belőle, hiszen a szentség lényege a szeretet egyetemessége. Ebből semmi sem maradhat ki. Még a szenny sem. A szent a szennyet a szentség színvonalára emeli. A világot átértékeli. Kivonulván a szennyezett világból, megtanulja elkülöníteni élesen a szentséget és a szennyet. Miután átizzítja a szentség tisztasága, visszatér a világ szennyéhez és kezelésbe veszi. Egyre nagyobb szennyezettségeket hódít meg a szentség számára. Végül a szent számára minden szent lesz. A szentben a szenny megsemmisül, ahogy a szenvedély és szenvedés kioltja egymást. Úgy tűnnek el, hogy helyükbe lép a szentség ragyogása. Ilyenkor látjuk vakítóan isteninek a legszutykosabb szenvedélyeket és a legvisszataszítóbb szenvedéseket is. A szentség nem szünteti meg az ember alapvető hiány jellegét, de a hitben kiteljesíti. A szenvedélyt és a szenvedést a szenny ellenében és érdekében veti be.

2.15. Bűn és büvölet

A büszkeség bizonyos szempontból maga a bűn. A büszke kidülleszti a mellét és huszáros könnyelműséggel üget át az életem. A másokén is. A büszkeség az önmagába zuhant ego öndicsőítése. A büszkeség csak úgy tud megszabadulni züllesztő fennhangjaitól, ha kivétel önmagából. Másra büszkének lenni, ebben van megható, de az önös büszkeség a szív kancsalsága. Búzik az öndicsérettől. A bűz a büszke áporodottsága. A büszke ember feszit permanens fiatalságban tetszeleg, holott porlad a dohtól. Nem szellőzteti lelkületét egy kis egészséges gyanakvással. No, másra gyanakszik, csak magára nem. Ezáltal nem azt éri el, hogy mikrokozmosz jellege felfénylik. Ellenkezőleg: hitelképtelenné válik, messze riasztja magától tetszelgésével a másikat. Magába nem misztikus egysége, nem a személy megistenülése. A büszke fél a megmérettetéstől, ezért utasítja el a másságot. Minden büszkeségből szaglik a kisebbségi komplexus. Nem nagysága riasztja el a büszke környezetét, hanem alantas bűze. Türrannikus fennhéjázása gyűlöletet és rémületet ébreszt. Büszke térhódítása tért teremt maga körül. Ez hathatósan elkülöníti egymástól az egyszem büszkét és az egyetemes lenézettek sokaságát. Amit a büszke akar elérni, csakhogt saját devalválódása árán. Valóban semmivé vált a másság világa, de büszkesége céltalanná sikkadt ezáltal, hiszen a büszke csodálatra vágyik. A büszke önmaga abszolútuma, így nem tud mit kezdeni transzcendenciával. Mivel nem ismer nálánál magasabbat, nem is emelkedhet. Minden fejlődés és misztérium mellébeszélés számára. Minden szent hagyományt és erőteljes eredetiséget büszke kicsinyességéhez nyomorít. Noha benne is ott parázsluk a teremtmények istensége, megveti. Mivel irigyli másoktól, inkább maga sem fogadja el. Ez a bűn önbilincselő makacssága. A bűn az ember sorsa. Elkerülhetetlen, de vigasz, hogt tudunk alapvető bűnösségünkről. Aki ismeri és beismeri bűnét, az már félig kilábalt belőle. Az a büszke ember, akiben feszket ver az alázat, már virtuálisan kiszárnnyalt a büszkeségből. A tisztázott eredetű bűz könnyűszerrel kiszellőztethető. De a büszkeséget is félreismerő büszkeség a nemlevőség karikatúrájává süpped. Míg a büszkeség magát zárja el a kiteljesedéstől a csip-csup és csélesap bűnök tisztában vannak gonosz töltetükkel. Bűnként ugyan reflektálatlanok, de társul hozzájuk a bűn tudata is, vagyis a bűntudat. S az út a bűnbánaton át a megtisztulásig ível. Ez a tisztaságra törekvés bűbájt csepegtet a gonoszságba is. A vállalt bűnösségben rejlik

egy jó adag bűbáj. Sokszor nem a gonosz ártó indulat sodorja az embert a bűnbe, hanem a vonzás bűbája. A bűn megbocsájtható, mivel könnyen helyrehozható. Ahogyan a másakra büszke sem követ el lényegbe vágó bűnt. Ugyan fele részben vétkes, amennyiben részt istenít. Viszont másrészt önmagát megtagadva köt ki a külső elragadtatásnál. A bűn a csatlakozó pozitívum miatt megbűvölheti az embert. A bűbáj gonosszal elegyített szép világunk nélkülözhetetlen kelléke. A bűnben és büszkeségben nincs bűbáj, mert nincsenek tisztában bűnösségükkel. De a bűnt legalább titkon vállaló : bűbajt áraszt magából.

2.16. Harag és harc

A harag indukálja a lélekben a feszültséget, mely által hatékonyságra tesz szert. A harag tüzet gerjeszt a testben és megvilágítja az értelmet. A harag összpontosult figyelem és eltökélt akarat. Nem a harag és a nyugalom közé kell etikai cenzúrát vonni, hanem a helyes és helytelen harag közé. A harag ugyanis eszköz: szennyes, avagy szentséges cél érdekében lobban. A befulladt harag önmagát emészti. Korunkban eme elfajulás a leggyakoribb és legpusztítóbb. A gyáva harag. A céljától elszakított esztelen dühöngés. A harag kifejlődése célba érése magában a harcban történik. A harc mozgatórugója a harag. Haragot ugyan lehet hazudni, de a hazárdírozás előbb utóbb csúfosan lelepleződik. A hazudott haragban is a valódi düh a hatékony. Ez dönti el a harc kimenetelét. Aki tisztában van azzal, hogy mit akar, nem téveszti el a célt. Alighanem győztesként hagyja el a csatateret. A harc bármilyen eszközökkel, lelkiekkel, szellemiekkel, fizikaiakkal történjen, belső tűz predesztinálja. A harc célja a nyereség. De hosszú távon a tisztesség veszteség is meghozhatja gyümölcsét. A harc nélküli önfeladás a legrosszabb alternatíva. Harmóniát már semmiképpen nem teremt a felbőszült felek között, ellenben a kölcsönös veszteség lelkiállapotához vezet. A harc nyomán azonban újra beáll a harmónia: az ellentétes erők összhangzó illeszkedése. A harmónia nem harc előtti rezzenéstelen egyensúly, ellenben a harc és a harag közös gyermeke. A harmóniában ott feszül az épphogy elülő harc erőfeszítése és az előidéző harag baljós készüllete. A harmónia nemcsak beteljesülés, hanem kezdet is. Harag, harc és harmónia hármasságában határozhatjuk meg az emberi nemet. Mert harmóniát nem lehet a

harag befojtásával megőrizni. De a harmóniát a harctól sem szabad féltetni. Amit tehetünk, az a harc minőségének megválasztása és finomítása. A fizikai harc nem azért rossz, mert durva és véres, hanem mert a legkevésbé szilárd harmóniában konkludál. A lelki harc mélyrehatóbb változásokat idéz elő az ellenséges szervezetekben, s így tartósabb béke forrása. A szellemi győzelem az alapokkal cseréli ki és újítja meg: a létezők létét átprogramozva kiöli a korábbi harag csíráit. Csakis szellemi harccal érhető el a valódi harmónia. A szellemi harc ugyanis magába öleli az okát, a haragot és következményét, a harmóniát.

2.17. Tudás és túlzás

A túlzás elkerülhetetlen. Csak a halál kiiktatásával nyerhető el a kellő pontosság. A tudás a halállal kezdődik. Addig csak haladunk a számunkra ismeretlen úton. Az arcunkra feszülő álarc látszólagos tulajdonságokkal ajándékoz meg bennünket. Amilyennek látszani akarunk, olyannak fogadnak el sokan a kívülállók közül. Szerepeinket eltúlozva leszünk közismertek. Tudni vélik ismerőseink, amit magunk sem tudunk, tudniillik azt, hogy mit képviselünk. Pedig a világban, innen a túlzásokon és túl a tulajdonságokon, van valódi tudás. Ez a tudás a tulajdonképpeni létezés. Hiszen valamennyi általunk ismert létező tudásmorzsákból tevődik össze. A tulajdonságok adott kontextusban csalhatnak, de nagyobb összefüggésben az igazságfüggvény vektorai. Mert még az álcaként magunkra öltött tulajdonság is kivételes és személyre szabott lehetőségeinket jelzi. Emberlétünk a túlzásban identifikálódik. Csakis a folytonos túlemelkedés tart meg bennünket az emberkategoróriában. A tudat maga folyton túllép a lehetőségeken. Ha valaki megpróbál lemondani a tudatáról a tudatalatti őstudat csak annál feltartóztatlanabban tör a felszínre. Ha valaki megkísérli elveszteni tulajdonságait, a legösztönösebb ősfórmákat ölti magára. Az emberben a tudat a túlzás és a tulajdonságok hármassága alapélmény. Sokat megtudnak azok, akik eleve túlozzák kialakult tulajdonságaikat. Akár a fenségesig, akár a nevetségesig túloznak, önmagukhoz kerülnek közelebb. Minél távolabb kerülnek átlag cselekményeiktől annál többet tudnak meg létterükről. Túllépve a földi sokaság körét, eléri az egy egyetemes tudását. Ebben

a tudásban lehámlanak a tulajdonságok és beérnek a túlzások. Ez a tudás a létező nemtudása.

2.18. Homály és horizont

A homályba vegyül fény és árnyék. Az ember horizontja önmaga. A végtelenbe vész és önmagába zárkózik. Hiszen az ember önmagát sem ismeri, de Isten titkait fürkészi. Homloka elzárja a külvilágtól és összeköti vele. Innen indulnak ki a látósugarak, hogy összekapcsolódjanak a mennyei fénnel. A homlok falat is képez, sötétet vet közéjük. Ezért tapogatózik az értelem. A homály bizonyos szempontból több, mint a világosság, hiszen magába foglalja a világosságot. Az ember a homályba burkolózott Isten. Midőn lehull a homály Isten lesz egyedül mindenben. Az embernek meg kell semmisülni, hogy Isten megistenülhessen. Ebből következik, hogy az ember lényege Isten. Isten az emberben honol.

2.19. Remény és rend

A világ hangrezgés és fényrezgés. A hang sugárhullám, a fény üzenethordozó. Közegük a remegés, rezgés, reszketés. Azaz az ide-oda történő kilengés. A bizonytalanság, mely termi a bizonyosságot. A remegések rendszert alkotnak. Az egyensúly ebben a rendszerben áll fenn. A rend a rezgések harmóniája. Miként a harangjáték, ellentétes irányú rezgések adják a szép harmóniát. A rengések megbontják a rezgések finom kompozícióját, s egy váratlan nagy rengés nyomán megrendül a rend. Benne rejlik önmaga felszámolásának rendszere. Tudniillik rendtelenségek rendszere. A megrendülés magába foglalja a rendet, de már visszatér a remegéshez, mint diszsfunkcióhoz. Elemeire esik szét. Lélektanilag ezt a polarizált remegést reményként és rettegésként éljük meg. A lélektani hullámozás nemcsak az ember létállapota, nemcsak a növényeké, nemcsak az állatoké, nemcsak az élőlényeké. A remény és a rettegés áthatja a világmindenséget. A remény a remegés pozitív kilengése. Amennyiben számot vet a realitással a remény visszailleszkedik a rendületlen rendbe. Az igazi remény a „minden rendben van” mondatban

realizálódik. Ellenkező végletből ered a rettegés. A rettegő a rend megrendülését tragikusan éli meg. Sőt, önmaga idézi elő rettegésével a megrendülést. A világ míg nem ismeri a reményt és rettegést meg sem rendül. De a remegések tudata és túlzásaként fellépő remény és rettegés új minőséget kényszerít ki a lélekvilágból. A világnak a reményre é rettegésre adott válasza a remeklés. Egy magasabb régió szintjén áll újra helyre a rend. A remeklés fokozottan személyes tett, kiváltképpen művészi kompozíciókban realizálódik. A remekműben felülmúlja magát az ember. Kilép a világ átlagos és általános rezgőköréből. Csak az ember képes rá. A rendkívüli rend rendíthetetlen isteniség. Remekmű. Ez lényege szerint az ember.

2.20. Másság és mámor

A mámor megrészegültség. A mámorban megvalósul a „már” élménye. A mámor szentsége az örökkévalóság. Belevetés az időtlenség tengerébe. Csakhogy igen kevesek képesek állandósítani a mámort. A szellem határtalansága ajándékoz meg leginkább a „már” élményével. Midőn a lélek belemállik a mulandóságba, megmámorosodik a halál gondolatától. Már ott érzi magát, már ott is van. A mámor azonosulás. A mindenségbe málló megrészegült részek betelnek isteniséggel. Mágikus egységre tesznek szert. A mágia az egyesülés mámora. A mágia mámora nem zavarodottság és megsemmisülés. A tudat ugyan elveszti beszűkült részrehajlását, de helyette univerzális én-kitágulást él meg. A más valamiképpen teljesen egy és azonos a vele szembesülővel. Nem lehetne egyről beszélnünk másság nélkül. A másokra rászorulunk. Noha teljesen eltér tőlünk, csak vele együtt érhetjük el a mágikus egységet. Másokkal szembefordulva válunk személyiséggé. Miben különbözik a másik a másolattól? A másolat visszaigyekszik adni hűen az egyedet, vagy egyént, csakhogy ez lehetetlen. A teremtésben és a természetben nincsen tökéletes tükrözés. Az istenibe mártódó nem tükrözi le az egységet, hanem egyesül vele. Úgy lesz azonos, hogy megőrzi másságát. Sőt, éppen egyediségében és egyszerűségében merül fel. Az egy vonzása nem kebelezi be a kibocsátott egyéniségeket. Folytonos függőségük megmarad a mágikus egységben, De egyúttal élvezhetik a másság mámorát. A mágiának is ez a lényege. Egyszerre hangsúlyozza a másságot és az egységet. Sőt a kettőt egymásból vezeti le. A mágia a mámorban

mutatkozik meg. A másság mágneses vonzásában. A szerelem misztikus egyesülésében.

2.21. Tény és tékozlás

Rosszallóan vesszük az értékek veszendőségét, de sohasem érjük be a szükségesség szűkösségével. Ketté tép bennünket a kemény törvények és a kéjesen tobzódó tékozlások kettőssége. Midőn ezen tépelődéseink leülepednek, kikristályosodnak, ékköves szerkezetet nyernek: maguk is belépnek a tények vitathatatlan birodalmába. Tézisek lesznek, újabb tépelődések témái. Minden tettünk kitép valamit belőlünk: ezzel többé tesz, egyúttal kevesebbé. A kitépett rész jóvátehetetlenül kilép a teljességből és megkezdí bolygókeringését az űrben. Minden tény egy-egy égitest: holdakkal és holdudvarral. Tékozlása terhét nehezen viseli az univerzum, még nehezebben a lélek-mikrokozmosz. Terhe alatt térdre roskad, megfeszül a céltalan tépelődésben és feladja a harcot, elernyed. Midőn megbánja tékozlását, a rezignáció erejénél fogva százsorosán kapja meg az eltékozlót. S ismét kezdődik újra a játék. Végül: a tények zátonyai közt a tépelődések hullámverésein átvergődve a tékozlás lelkiismeretfurdalásába. Merthogy szavaink kettősek: s pólusaik között vergődik az esztelen ész. Tékozlásaink ugyan fogyasztanak bennünket, de rá is döbentenek elfecsérelhetetlen gazdagságunkra. Tépelődéseinkből tények épülnek és tékozlásainkból térdre roskadás ébreszt. Mindez azért van így, hogy a tényektől eljussunk a térdre roskadásig.

2.22. Tökéletesség és tömörség

Ahol parányit is felülmúljuk addigi önmagunkat, megteremtettük a tényleges tökéletességet: a megfeszülő tettekben realizáltuk az erőt. A nyitottságot elfoglaló szabad tett tökéletességünk torzsája. Törzse, mert innen ágazik az időbeli teljességünk, töve, mert a föld kerekdedségével köt össze bennünket. A tökéletesség egyúttal törekvés a tömörségre. Míg a többlet a határtalan teret legyözve tágít, a tömörség a mitikus kiindulópontba gyűjti össze az időt. A tömörség a pillanat tőkét

realizálja: a tökéletes pillanatot. Ennek nincs téridő kiterjedése, hiszen principális minőség, vagyis: Teremtés előtti tökéletesség. Amikor még nem vált ketté a természet és teremtője, akkor még tő azonos volt a törzzsel és a törmelék-gallyakkal. A tökéletesség tehát a többre törekvésben jelzi jelenlétét. A többre törekvés viszont lényege szerint tömörségre törekvés. A tömörség igényének centrifugális ereje befelé húzza és a semmisséggel kísérti. A többlet energiájának centripetális kivető-rettente szétpazarolná a határtalan űrben. Hogy a kétpólusú pusztulást kerülje a tökéletességre törekvés a tömörséget többletként éli meg, illetve a többletet a tömörségbe összegzi. Ezáltal ismét a logoszvilág skizofréniájából talál kiutat. Ez megint csak mitologikusan lehetséges. A mesés lehetetlenség bűvöletében. És miszto-logikusan: a beavatottság felelősség feladatában. Innen nézve a tökéletesség napi teendő. A szétágazó világidő egyetlen pillanat töbe oltása. A tökéletesség kihívó többletigényének megfelelni: a mindenséget a személy egyszerűségébe tömöríteni.. Mert a tökéletesség: létünk töve.

2.23. Üzenet és ünnep

A kozmosz élőlény és ütemre lélegzik. Ütemre ver a szíve. Az univerzumban az ütemben ismétlődik az isteniség. Szívünk is erre az ütemre ver. Sőt, a vereségek ütlegelése is ütemre történnek. Az ütések és vereségek részét képezik a világ szépségének, Általuk is üzen az abszolútum. Miközben üzik az embert, felfogja a létezés üzenetét. Mindennapos élményünk az üzöttség. De hasonlóan termékeny motívum sincs más, mint az üzött lény. Üzöttségében eléri határait. Rengeteg információt gyűjt a létezésről. Megérti a semmit, hiszen határai előtt torpan meg. Az üzött megérti, hogy léte lényege nem egyezik meg így létével, vagy jólétével. Több ez a lét és kevesebb. Több, mert semmiféle külső szükségletre nem szorul. Kevesebb, mert semmi felesleges nem tapad hozzá. Csak üzöttek érthetik meg, akik pusztán létezésük mámorát élvezik. Boldogok, mert az üzenet elérkezett hozzájuk. Miközben ütlegelik és üzik őket, átérzik a világegyetem kalapáló szívverését és hallgatják az örökkévalóság üzenetét a kivetettség extázisában. Üldözöttek és mégis egy helyben ülnek. Az ülés illeszkedés a nagy egészbe. Helyen van az üldögélő. Nem törekszik kifelé magából. Egyhelyben ülve mélyfúrást végezhet. Meditatív erővel hatolhat a létezés centrumáig. Lejfeljebb eddig üldözhetik. Üldözik és ő üldögél, mert léte

egyetlen ünneppé lényegült. Befejezte a kapkodást, betelt az isteniséggel, ül és élvezi sugárzását. Az ünnep a lélek emelkedésének célja. Aki ünnepelni tud, megérti a létezés gyönyörűségét. Betelik az eggyel. Vagyis: Együgyű. A sokügyű emberek lenéznek az együgyűeket. Pedig az együgyű ügyel az egyre. Az együgyűvel szembeállíthatók az ügyesek és ügyeskedők. Az ügyesnek már nemcsak az egy az ügye, hanem mindenből igyekszik hasznok húzni. Az ügyes igyekvő. S igyekvése cselekvésben, cselek vetésében nyilvánul meg. Az ügyesnek sosincs ideje gondolkodni mert gondjai vezérlik. Ünnepe sem lehet, mert idejét maximálisan felhasználja. Attól ügyes. Ha üldözik ügyesen kibúvik a gyűrűből, ha üldöz, ügyesen csap le az üldözöttre. Se így, se úgy nem ügyel a lét üzenetére. Az ügyes ügyei ürügyek, hogy múlassa magát és az időt. Miután a sok ügyétől a szükség megszabadítja, az úrból ismét ráébredhet az egyetlenségre. A léleknek olyannak kell lennie, mint az üvegnek, hogy át tudjon rajta ragyogni az örök fény.

2.24. Értelem és érintés

Az ember csak a szívével érthet és az érzések az agyban érlelődnek. Csak az értjük meg, amihez érzelmileg vonzódunk. Lehetetlen érzelmi kapcsolat ahhoz, amit nem értünk. Amit az ember el nem ért, meg nem érintett azt se nem érti, se nem érzi. Aki érint, az eljutott a dologig, de nem a dologba. Ezért nem érthet meg semmit kimerítően a lélek. Még a legmélyebb érintés is tárgyának felszínén tapogat. Értelmi indítás gyűjtja be az érzelmeket, az érzékelést. Az ember már eleve hangolt a külvilágra. Az érzékek értelmileg predetermináltak. Egyáltalán nem mond ennek ellent, hogy már a csecsemő is érzékel. A csecsemő ember és magas fokú tudatosságot örököl. Az érzékeken keresztül fejlődik ki teljes értelme. De ez az értelem már benne van érzékeiben eleve. Az ember beleérik emberségébe. Éretté válik, ami a magban már adott volt. Az érettség az érzékeken keresztül megy végbe. Az érzékek begyűjtik a lélek attribútumait, s betelvényt adnak az értelmi reflexiónak. Az értelem az érzékekből él, de az érzékek eleve az értelem alá dolgoznak. Az érési folyamat eredményeként értékek halmozódnak fel a lélek-monászsban. Az értékek jelzik, hogy mennyit ér az ember. Jelzi, hová ért el az életútján. Egybeér benne értelem és érzélem. Az ember érzékei révén érvényesül a világban. Amit megérint,

azt meg is érti és érzelmileg is magához kapcsolja. Az élet a már jelenvalók csendes beérlelődése. A halállal eléri az ember élete értelmét. Mindenki megéri a halálra. A bölcs már életében éli halálát, így tanulságul szolgál a még nem beékezetteknek, az éretleneknek. Akik éretlen életet élnek, azokat is beérleli a halál egyetemes ragyogása. Minden érték a halálra és a halálon túlra irányul. Érdemei által érkezik oda az ember. Viszi a szív rubinját és az agy aranyát, miként a verőér, vagy a visszér. Míg a teremtés centrumába nem ér. Célba érésünket hosszú érés, érintkezés, érkezés előzi meg. Életünkben épphogy mindent megérintünk. Ha túllépünk az érzékeink határain, érvénytelenségünket igazoljuk. Beleragadunk a végtelen anyagmocsárba, így sohasem érünk el az élet megértéséig. Elérünk valameddig és nem tovább. Az értelmi érintéseken túl más világ kezdődik, a másvilág. Erre érik meg az ember a földön. Ehhez kevés az agy értelme és a szív érzelme. Az érettség érteti meg velünk, hogy az értelemadó istenséget nem lehet meghaladni. Csal el lehet érni őt és meg lehet érinteni. Ez az érintés a teljesség.

3. Hazatérés

A dolgok értelme, mint igazság mindig csak az egyes ember számára nyilvánulhat meg. A tudást sajnos gyakran összekeverjük olyan felhalmozott ismeretekkel, amelyek teljességgel érdektelenek, céltalanok. A valódi tudás mindig saját tapasztalatunk eredménye, sem átvenni, sem továbbadni nem lehet. Amit másoktól veszek át, azt csak hihetem, de sohasem tudhatom. Hinni annyi, mint nem tudni. A hit alapvetően azt jelenti, hogy lehetségesnek tartunk valamit, márpedig azt, amit nem tartunk lehetségesnek, nem tapasztaljuk meg. Minden út valamilyen célhoz vezet. Ha célunkat el akarjuk érni, útnak kell indulnunk, mozgásba kell lendülnünk, meg kell tennünk ezt az utat. Semmilyen elmélet nem helyettesítheti az út megtételét. Saját életünket, a dolgok átélését, magatartásunkat, folyamatosan változtatjuk, így mi magunk is változunk, fejlődünk.

¹Wilber értékes megállapítása, hogy a személyes öntudatú, normális felnőtt tudatállapotunkból „rövid úton” eljuthatunk a központba, az istenihez. De ehhez teljes önfeladás szükséges (s ezt kínzó körülmények nélkül ritkán teszi meg az ember). (Ez a centripetális, centrovertált, katafatikus út.) Ugyanakkor létezik egy hosszú út is, ha a kör kerületét teljesen bejárjuk, se megszokott tudatunkat előbb kiterjesztjük. (Ez az extra + intro + centrovertált, a mindent átölelő, mindent megismerni vágyó apofatikus út). Természetesen a kettő kombinálódhat is, a körkerület részleges bejárása után sugarasan lehet a centrum felé hatolni.

¹ Szász Ilma: Az Úr ruháját hordja minden. Szintézis spiritualitás és pszichoterápia keleti és nyugati szemlélet között.

1. számú ábra: ²A tudatállapotok fejlődése az egyénben

² Szász Ilma: *Az Úr ruháját hordja minden* (159. oldal)

Tabula Samargdina egyszerre írja le az univerzum teremtését és az alkimista bölcsek kövének előállítását. Amiből semmi sem hiányzik: teljes az egész. Az univerzumban mindenütt, „fenn és lenn”, az égben és a földön makrokozmosz és mikrokozmosz szinten, tehát a megjelenési formák minden szintjén ugyanazok a törvények uralkodnak. A véletlen, mint kiszámíthatatlan, s nem törvényszerű esemény, minden kozmoszt káosszá változtat. Ugyanez érvényes világunkra is, mely már az első véletlen bekövetkeztével megszűnne létezni. Ha közelebb megyünk az emberi makrokozmoszhoz, először az emberi testtel találkozunk. Élő ember esetében az a test a megfelelő kémikáliák pusztá összegétől abban különbözik, hogy ezek mind egy közös ideának vannak alárendelve, s az „ember” nevű összkonceptiót szolgálják.

Mindenki tapasztalatból tudja, hogy egy emberből halála pillanatában a tudata, az élete tűnik el. Születéstől haláláig mint létező, érzékelő individumot éli meg önmagát. Ez a tudat olyan kontinuitást képez, amit a test – mely folyamatosan sejteket épít fel és le – nem birtokol.

Ha lélekről, vagy tudatról beszélünk, ezen olyan önálló, nem anyagi instanciát értünk, amely sem nem terméke az anyagnak, sem nem függ ezektől. Ennek a léleknek a létezéséről a vallások, a beavatottak és az okkultisták mindig is tudtak, s azt is tudták, hogy ez a lét a halálon túl is folytatódik. Mindenütt a természetben, ahol alaki folyamatok zajlanak le, tudatnak vagy léleknek kell lennie. (állat, növény, ember)

A földi létezés keretein belül a léleknek is anyagi hordozóra van szüksége, ennek azonban finomabb természetűnek kell lennie. Ezért beszélünk asztrálesterről. Harold Saxon Burrnak sikerült a mákszem körüli mezőben megtalálnia az érett, kifejlett növény formáját, a békapete körüli mezőben a béka formáját mutatta ki.

Minden élőlény egy számára adott formába fejlődik bele. Az élet nem lehet azonos a tudattal. Hiszen az öntudatlanság és a halál között a nyelv is különbséget tesz. Az élet szintén nem állhat anyagból, csak az élet hatása válik láthatóvá az anyagon belül. Az élet fogalma a legtitokzatosabb fogalom. Részt vehetünk benne, ha a szellem rajtunk keresztül működik, ilyenkor élünk. Ha a „ földi életünket” befejezzük, csak a kapcsolatnak lesz vége – az életből magából semmiképpen sem pusztul el semmi. Csak egy szellem van, - ezáltal az élet bennünk az egységet reprezentálja – ez az „isten szikra”, mely minden élőlény sajátja. Eszerint az ember is – mint a természet

bármely más teremtménye – test, lélek és szellem hármasságából áll. Önmagát egységként érzékeli, és ezt az egységet „én”-nek nevezi. Minden lénynek, amely élve fejlődik, s individualitást mutat, tudata van akkor is, ha nekünk nehézséget okoz tudatunkkal behelyezkedni más életformák tudatába.

Amint a sejt, mint individuum, része egy nagyobb individuumnak, a szervnek, a szerv is része egy nagyobb szervezetnek, az embernek, s az ember is csak egy része egy még nagyobb egységnek. Az ember is csak egy sejt, egy nagyobb szervezetben, amelyet a Föld nevű égitestnek hívunk. A föld is individuális intelligencia, amely nemcsak testtel, hanem tudattal is rendelkezik. Hozzá kell szoknunk végre, hogy ne csak testi megjelenésformákat lássunk. Minden testnek – legyen az kő, növény vagy állat – lelke és szelleme is van. Az égitest is csak egy nagyobb élőlény szerve, a naprendszeré és így tovább. Ha egy kicsit is átgondoljuk ezt a rendet, hamarosan tudatára ébredünk, hogy nekünk, mint sejteknek, szintén az a feladatunk, hogy betöltsük az egészben ránk rótt szerepet. Igyekeznünk kell tehát, hogy lehetőleg hasznos sejtek legyünk, ahogyan testünk sejtjeitől is elvárjuk ezt, mert különben a világ ráksejtjeivé válhatunk. Ha pedig szándékosan elhagyjuk ezt a rendet, hogy megkóstoljuk félreértett szabadságunkat, ne csodálkozzunk, ha megsemmisülünk.

Hiszen: „Amint fenn, úgy lenn”

Fejlődésünk útján meg kell küzdenünk a polaritással. Utunk célja a polaritás legyőzése. A négyes szám ősidők óta az anyag szimbóluma, az ember keresztje. Az evolúciós út kezdete az anyaggal való megbirkózás, ezt szimbolizálja a kettő. Ha ettől a polaritástól eloldjuk magunkat, egy harmadik világba lépünk. Az ember minden, amit megjelenési formák világában talál, s amire képzelőereje kiterjed, két pólusban nyilvánul meg. Az ember számára lehetetlen a polaritáson kívüliség elképzelése. A számszimbolikában ez azt jelenti, hogy az egyes szám elgondolhatatlan, amíg nincs kettő. Geometrikus szinten ez sokkal könnyebben megérthető. Az egyes szám geometrikus szimbóluma a pont a pontnak nincs se térben, sem felületi kiterjedése, ha lenne gömb vagy kör lenne. A pont bármely elképzelése együtt jár valamilyen kiterjedéssel, ha mégoly kicsivel is. Ez az egység tehát felfoghatatlan az ember számára. Az emberi tudat a polaritás törvényére hallgat – alá van rendelve a kettőnek. Van plusz és mínusz, férfi és nő, jó és rossz, fény és sötétség. A jelenségeket állandóan fogalom párokhoz rendeljük. Vagy nagy vagy kicsi, vagy sötét vagy világos, vagy jó vagy rossz. Gondolkodásunk hibája, hogy az hisszük, ezek az ellentétek kizárják egymást. A valóság egységekből áll, ezek

azonban az emberi tudat számára polaritásokként nyilvánulnak meg. Az egységet, mint olyat nem vagyunk képesek érzékelni. Ebből azonban nem szabad azt a következtetést levonnunk, hogy nem is létezik. A kettő mindig csak az egy következménye lehet. Mi azonban az egységet csak két aspektusban látjuk, s ezek ellentétesnek tűnnek számunkra. De éppen ezek az ellentétek alkotják az egységet, létünk egymástól függ. Minden cél csak az ellenpóluson keresztül érhető el, s nem a közvetlenül célhoz vezető úton, amelyen legtöbbször sikertelenül kísérelnek meg előbbre jutni. Minden valami mellett, vagy valami ellen való kitartás: fixáció. Az élet mozgás, tehát ritmus. „Minden folyik” – mondta Hérakleitosz. A fixáció megakadályozza a mozgást, ezért életellenes. Az élet bármely területére vonatkozzék is egy fixáció vélemény vagy nézet, az akadályozza a fejlődést.

Szinte kizárólag fixációkból élünk. Egy állítás az igazságnak mindig csak egy aspektusát fejezheti ki. Ahhoz, hogy a teljes igazságot leírassuk, mindig szükségünk van az ellentétes pólusra is. A tudományban a fény kutatása fordulópontra jelentett. A fénysugár természetét illetően két, egymásnak ellentmondó vélemény fogalmazódott meg. Az egyik a hullámelmélet, a másik a részecske elmélet. Látszólag a kettő kizárja egymást. Ha részecskékből áll, nem hullám, ha hullámokból áll, akkor nem részecske. Időközben aztán kiderült, hogy a vagy-vagy formájú kérdésfeltevésben volt a hiba. A fény hullám is, részecske is. Minden korban szenvedélyesen vitatják, vajon az ember szabad-e vagy determinált. Csak ha a vagy-vagyot felszámoljuk, s felismerjük, hogy az ember teljesen determinált, és egyszerre mind teljesen szabad, csak akkor közeledhetünk az igazsághoz. Hibás emberi szokás a világot olyan dolgokra osztani, amelyeknek szabad lenniük és olyanokra, amelyeknek tulajdonképpen nem kellene lenniük. Minden manifesztációnak meg van a maga értelme, egyébként nem jöhetne létre. Szeretjük a boldogságot és ellene vagyunk a rossznak, a jó mellé állunk és ellenezzük a rosszat. Csak éppen azt nem vesszük észre, hogy mindezek a fogalmak párban vannak, elválaszthatatlan egységet alkotnak, s mi ezt nem téphetjük szét. Ha nem vagyok hajlandó kielégezni, többé nem tudok belélegezni sem. Ha felismerjük, hogy minden, ami van, jó, mert van, egyre több nyugalom és béke költözik belénk. Csak ebben a nyugalomban tudjuk úgy szemlélni a dolgokat, hogy értelmük is megnyilvánuljon számunkra. Az az ember ugyanis, aki azt hiszi, hogy aktiválásával megváltoztatja a világot, többnyire észre sem veszi, hogy valójában a körülmények rabszolgája lett, s azok alakítják őt. A bűn projekciójának (kivetítésének)

problematikája beláthatatlan horderejű. A bűnösök széles skálán helyezkednek el. Sorsunkért a családtagunktól a kormányzatig, az időhiánytól a társadalomig mindenki felelőssé tehető. Minden területen arról beszélünk, hogy hogyan befolyásolják és hogyan határozzák meg az embereket a környezeti tényezők. A pszichoanalízis és az őskiáltás elmélete a neurotikus zavar okát gyermekkorban, a nevelési stílusban vagy a traumatikus szülő-gyermek viszonyban keresi, és lassan minden neurózis okát a születés előtti élményekben fogják megtalálni. Bármilyen különbözőek is a kezelési módszerek és elméletek, az mindenképpen közös bennük, hogy mindegyik a külvilágban keresi a helyzetek, vagy zavarok okát. Bárki mesélje is el sorsát, minden helyzethez hozzá fogja fűzni, mely személyek vagy milyen körülmények voltak okai szenvedéseinek. Minden elmélet ugyanis, amely lehetővé teszi, hogy bűnösséget másokra vetítsük ki, a többségnél minden bizonnyal megértésre fog találni. Nincsenek olyan környezeti befolyások, amelyek formálják az embert, nem a nevelés határozza meg a felnőttet, sorsunk alakulásában senki sem bűnös. Egy bizonyos fertőzőes megbetegedés fellépte esetén mindig megtalálható egy bizonyos vírus, ahogy a fiatalok bűnözők családi körülményei meghatározott vonásokat mutatnak, hogy egy bizonyos neurotikus zavar esetén bizonyosra vehetők az anyaproblémák. Ezek a korrelációk stimmelnek, hiszen csak annyit mondanak, hogy minden olyan esetben, amikor fellép az egyik, jelen van a másik is. Ahhoz, hogy egy ember valamit érzékelhessen, bizonyos megfelelésben kell lennie az érzékelendővel, ez hozza olyan helyzetbe, hogy „együtt tudjon rezegni” vele, az érzékelést tehát ez a rezonancia teszi egyáltalán lehetővé. Csak olyan eszmékkel, gondolatokkal, emberekkel, helyzetekkel kerülhetünk érintkezésbe, amelyekre rezonánsak vagyunk, vagyis amelyekkel affinitásunk van. Az úgynevezett környező világ valójában tükör, amelyben mindenki csak saját látványában részesül. Önmagán kívül mást meg sem pillanthat benne, mert az igaz, objektív, mindenki számára azonos valóságból csak az jut el hozzá, amihez neki magának affinitása van. Harcolunk a külvilágban ellenségeinkkel, gonosz szomszédainkkal és rokonainkkal, főnökeink jogtalan húzásaival, a társadalommal és sok mással. A valóságban azonban mindenki önmagával küzd. Minden, ami a külvilágból zavar bennünket csak azt mutatja, hogy még nem békültünk meg ugyanezzel a princípiummal. Ezt viszont nem szívesen vesszük tudomásul. Felbosszant a másik ember fukarsága, ami biztonsággal jelzi, hogy ő maga is fukar. Egyébként nem zavarná. Mit törődne ő a másik ember fősvénységével, ha ő maga nagyvonalú. Mindenért harcolunk, a

békéért, az igazságért, az egészségért, az emberiségért. Az embernek csak önmagát kell megváltoztatnia, s lám vele együtt az egész világ megváltozik. Minden ember a saját világában él. Ahány ember, annyi világ. Az ember mikrokozmosz, a makrokozmosz pontos mása. Mindaz, amit kívül érzékel, megtalálja önmagában is. Minden gonosz ember bosszantó esemény, csak hírnök, médium, amely a láthatatlant láthatóvá teszi. Abban, aki ezt felfogja, megszűnik a fenyegető véletlenekektől való szorongás. Különbséget teszünk a teljes mértékben determinált megoldandó problémák és a megoldási út „hogyanja” között. Erre az utóbbira két különböző lehetőségünk van.

1.) tudatos tanulás. Ez azt követeli az embertől, hogy álljon sorsa kihívásai elé, s minden problémát szabad akaratából aktív módon váltson meg a problematikusságtól.

2.) Tudattalan tanulás. Ez automatikusan életbe lép, ha egy problémát elmulasztunk tudatosan megoldani.

A tudattalan tanulás a szenvedés útján való tanulás. Abban a pillanatban, amikor menekülünk a problémáink elől, vagy letagadjuk őket (ezek az úgynevezett „elfojtások”) a sors fog belekényszeríteni bennünket a tudomásul nem vett tanulási folyamatba. Ezekben a szituációkban azonban a tanulás többnyire tökéletlen, mert túl nagy az azt átszenvedő ellenállása. Egy szituáció értelmét csak akkor foghatjuk föl egészen, ha megbékülünk vele.

Most nézzük meg a teremtés hármasságát.

Eliphas Levi a következő szavakkal fejezi ki: Ha Isten csak egy lenne, akkor nem lehetne sem teremtő, sem atya, ha kettő lenne, az a vég nélküli antagonizmushoz, vagy a meghasonláshoz vezetne és ez minden dolog számára hasonlást, vagy halált jelentene. Ezért három, hogy a lények és a számok sokaságát önmagából és saját képére teremthesse. E hármasság egység misztériumát próbálják kifejezni a világvallások: Atya, Fiú, Szentlélek, Brahma, Vishu és Síva, Ízisz, Ozirisz és Hórusz. A népnyelvben is a hármasság a teljes, tökéletes szám: háromszor kopogjuk le a fán, hármat találhatsz, a mesében három próbát kell kiállni, három a magyar igazság...stb. Az időt is múlt, jelenre és jövőre osztjuk. Az alapszínek száma három, kék, piros, sárga. Az anyag halmazállapota folyékony, szilárd, vagy gáznemű stb. A teremtés minden szintem hármasság felépítésű. A további differenciálódás mindig ennek a hármasságnak egy új szinten való megismétlése. Ránk emberekre

azonban minden paradox módon hat. Számunkra abból, hogy isten önmagából teremtett, az következik, hogy a teremtés tőle elkülönült, és megkülönböztethető lett. Ez azonban tévedés, a mindent átfogó Istenen kívül nem létezhet semmi sem. Ha ezt a gondolatmenetet következetesen végigjárjuk, kiderül, hogy az univerzum valójában nem is létezik. Az univerzum véges, változó, poláris. Isten azonban végtelen, határtalan, kizárólagos. Ezért rajta kívül nem létezhet semmi, és Ő maga szintén nem lehet az univerzum.

„A világmindenség a maga végtelen szellemében számtalan univerzumot hoz létre, ezek Eónokon (világkorszakokon) át fennmaradnak, de a világmindenség szempontjából e milliányi univerzum létrejötte, fejlődése, hanyatlása és halála nem több egy pillanatnál.”

Térjünk vissza a számsor analógiájához. A 4-es számmal elérhetjük a materiális szintet. A 4-es az anyag száma, szimbólumai a négyzet, vagy kocka. Ha a kocka felületét kiterítjük, keresztet kapunk. Az ember az anyag keresztjére van feszítve, az idő és a tér polaritása. Az idő és a tér csak a kereszt metszéspontjában esik egybe, ezért is szimbolizálhatja a kereszt a materiális kötöttsége, csakúgy, mint a megváltást a matériától. Kilenc számjegy létezik, tehát 3x3. Ez azt jelenti, hogy a teremtés három szinten manifesztálódik, így jön létre a kabbaliszták „3 világa”. Ez a „3 világ” mind a legkisebb, mind a legnagyobb világban jelen van. Az „amint fenn, úgy lenn” tétele szerint az isteni szentháromság analóg módon bármely megjelenési formára átvihető, az univerzumtól kezdve, egészen az emberig. Így az ezotériában mentális, asztrális és materiális szintről beszélünk, más szavakkal: a szellemről, lélekről, testről. A paradicsomi embernek azért nem szabad ennie a tudás fájáról, mert ha eszik, halandóvá lesz. A paradicsomi ember tudata kozmikus volt, de tudással nem rendelkezett. A kígyó beszélt rá az embert arra, hogy lépjen a megismerés útjára. Az ember azáltal lett képes a jót a rossztól megkülönböztetni, hogy evett a tiltott fa gyümölcséből. Az egységből a polarításba zuhant, és leválván az egységről bűnössé vált. A bűn, leválás az ősegyeségről. A bűn a megismerés ára. A megismerés és a bűn között fennálló szétszakíthatatlan kapcsolatot gyakran figyelmen kívül hagyjuk. Az embernek az egység tudatállapotából (paradicsomból) való kiűzetése egyenlő a polarításba, s ugyanakkor az anyagiságba való lezuhanással. Csak az anyagi ember halandó, csak az anyagi világ bűnös. A kabbalisták definíciója szerint a rossz (gonosz) nem más, mint a „fény hiánya”. A fény lezuhanása az anyag

sötétségébe egy olyan involúció (visszafejlődés) amely, mint elérte a legmélyebb frontot, átvált egy felfelé irányuló mozgásba, az evolúcióba. A minden élőlényben benne lakozó vágyat az ember boldogságkeresésnek hívja. Ez azt jelenti, hogy legyőzzük a polaritást, s újra megeljük az egységet. Anyagi-teszti szinten az egység keresése nem más, mint a szexualitás. A testi egyesülés eme rövid pillanatban az ember már „hasonlatos Istenhez” olyasmire képes, amire egyébként mint poláris lény, nem lenne az: Életet nemz Az anyagi világ alá van rendelve az időnek - ezért múlandó minden anyagi és testi boldogság. Ha azonban a szexuális tapasztalatainkat a lelki és a szellemi szintre átfordítjuk, világos lesz előttünk, hogy sóvárságunkat az örök boldogság után csak akkor csillapíthatjuk, ha visszatérünk az egységbe, amelyből kiszakadtunk egykoron. Kicsi, korlátolt tudatunkat a nagy, a mindent átfogó kozmikus tudattal egyesítjük. Ez az unio mystica, a misztikus mennyegző, a megvilágosodás és így tovább.

Amíg van „én”, kell lennie „nem én”-nek is – minden „én azt akarom” csak magasabbra húzza a falat, amely elválasztja az embert az egységtől. Ezért tanítja minden vallás, hogy szeressük felebarátainkat, mert egyedül a szeretet képes az egodominancia legyőzésére.

Felmerülhet a kérdés, miért volt szükség a teremtésre, ha annak voltaképpen az egység a célja?

Az analógiás gondolkodás segítségével azonban - képeken és hasonlatokon át - legalábbis megközelíthető választ tudunk adni. Ha a teremtés visszatér eredetéhez, gazdagabban, tudatosabban tér vissza, mint ahogyan levált róla. A megtett út, a tanulás éppen a magas fokú individualizáció következtében olyan ismeretekkel gyarapít, amelyek az egységet gazdagítják. Nem arról van szó tehát, hogyátkozzuk el a földi, az anyagi világot, üzzük el a bűnt, s szólítsuk fel az embert, hogy meneküljön minden földi dolog elől, s boldogulását valamilyen „álszellemi” szinten keresse. Mindaddig, amíg anyagi teste van, az embert megköti a polaritás. Ha a fa a korona javára lemond a gyökereiről, az első vihar kidönti. Ahhoz, hogy felfelé nyithassunk, lent is be kell biztosítani magunkat. Nem menekülhetünk el a sötétség elől úgy, hogy nem nézünk oda. Ha nem akarjuk árnyékként örökösen magunk mögött cipelni, a sötétet át kell változtatnunk fénné.

A lélek váltakozó testi burokbá gyűjti a tapasztalatait a földön, hogy azután átéljen egy olyan, anyagtól eloldozott kompenzáló fázist, amelyet mi „halál”-nak nevezünk.

A halál nem „nemlét”, csak a létnek egy másik ellentétes pólusú formája. A meghalás így nem más, mint annak a küszöbnek az átlépése, amely az élőket és holtakat elválasztja. A „túlvilág” kifejezés is elsődlegesen érzékelő képességünk határát jelzi. Csak a poláris tudatunk kényszerít bennünket arra, hogy az időben, örök életet az élet és a halál polaritásaként tapasztaljuk meg. Az ember halála az túlvilági szemszögből ugyanannak az embernek a születése. Az emberi lélek útja a tanulás útja. Hosszú út, sok apró lépésből áll, sok tévedésből és sok helyesbítésből. Egyedül a majdhogynem végtelennek látszó inkarnációk sora garantálhatja a végső sikert.

Az élet tanulás, függetlenül attól, hogy az egyes ember akceptálja ezt vagy sem. A sors gondoskodik arról, hogy mindenki az tanulja meg, amit legkevésbé akar elfogadni, amivel szemben a legnagyobb ellenállást fejt ki. Nyilvánvaló, hogy ebben az életben nem mindenki indul ugyanarról a starthelyről és ez nem a társadalom hibája. Csak az képes a sors értelmét és igazságosságát felismerni, aki az életet el tudja oldani az egyszeriségből, s felismeri, hogy az élete egy hosszú láncolat egyik tagja. Korunkban az emberek szenvednek attól, hogy a dolgok elvesztették értelmüket, pedig ez csak azért van, mert szabadulni próbálnak a felelősségtől. Aki a dolgok értelmét keresi, legelőször is a bűnbe ütközik. Aki a bűnt elfogadja, annak a dolog értelme megnyilatkozik. Az emberek nem egyformák. Minden ember feladatai és problémái annak a fokozatnak felelnek meg, amelyen éppen van. Egyszerűen támadás megrohanni egy olyan embert az igazsággal, aki még védi magát, ezért a „hittérítéssel” semmiképpen nem érthetünk egyet.

Az életünkben megjelenő probléma csakis az eddigi tanulási – tapasztalási folyamat terméke lehet.

Ósi bölcsesség, hogy csak az nyomaszt, amit „elfojtunk”. Ami tudatos, annak nem lehetnek negatív hatásai. A vallás először is tudatosítja az emberben, hogy bűnös, majd feloldozással mentesít ettől a tehertől.

³ Szász Ilma állásfoglalása a vallásról: Állást foglaltam a nagy vallások ezoterikus egysége mellett, legyenek bár nyugati vagy keleti jellegűek, kövesség bár az antropomorf vagy nem antropomorf megközelítést. Kelet és Nyugat szemlélete vonatkozásában talán kimondhatjuk, hogy kelet inkább az egészből, az Abszolútumból indul ki, és úgy közelíti meg az egyénit, a rész szerint valót, Nyugat az egyéntől, a résztől indít, az Abszolútum felé: Mindkét eseten a végcél kárt

³ Szász Ilma: Az Úr ruháját hordja minden (241. oldal)

szenvedhet, Keleten az egyéniség kifejlődése, Nyugaton az Abszolútum elérése terén. Összefogásuk révén jobban esélyesek.

2. számú ábra: ⁴A szellemi élmény antropomorf és nem-antropomorf megközelítése

⁴ Szász Ilma: Az Úr ruháját hordja minden (133. oldal)

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a kegyelem elve ellentétben áll a karma törvényével, amely szerint minden bűnnek megvan a maga következménye. A karma és kegyelem között ellentmondás látszólagos, mint minden más polaritás, e kettő is szépen egyesül, s a valóságban kölcsönösen feltételezik egymást. Kegyelemben csak az részesülhet, aki kéri. Aki kéri a kegyelmet elismeri bűnösségét. A karma törvénye gondoskodik róla, hogy egyszer minden ember eljusson hibái, bűnei felismeréséhez. Így a kegyelem csak a karmán keresztül lehet hatékony. A karma célja az emberi belátás, aki ezt elérte, az megérett a kegyelemre.

Minden látható csak magasabb eszmék hasonlata, hieroglifája. Minél magasabbra mászunk egy hegyen, annál távolabb látunk, s annál mélyebbre zuhanhatunk. Biztosabb, ha lenn maradunk, s ott is négykézláb mászunk, de akkor a kilátás is ennek a helyzetnek fog megfelelni. A megváltás és a bukás ugyanolyan közel vannak egymáshoz, mint a zseniség és az örület.

A magány törvényszerű fázis, mindenkinek át kell mennie rajta, a tarotban a kilencedik kártya, a remete szimbolizálja. Ez a magány független a külső körülményektől. Az ember belülről átéli, hogy nem értik meg. Mély – énje és a környező világ között megjelenik a meg nem értettség, a másság szakadéka.

Akkor is remete lesz, ha százával veszik körül az emberek. Amilyen bizonyos, hogy ez a fázis bekövetkezik, olyan bizonyossággal fogja felváltani majd egy másik. A magány is csak átmeneti stádium, amely többek között meg akar tanítani bennünket hallgatni és figyelni. A fejlődésnek nyugalomra van szüksége, bár ez a nyugalom nem jelent tétlenséget. A nyugalomnak abból a bizalomból kell kinőnie, hogy minden aminek meg kell történnie a megfelelő időben meg fog történni. Az önismeret a világ megismeréséhez vezet, a világ megismerése önmagunk megismeréséhez.

A kereső ember számára az anonim sors, amelynek vak véletlenszerűségétől az emberiség annyira reszket, egyáltalán nem anonim. Feltárulnak törvényszerűségei, és kiderül, hogy a sors az az instancia, amely gondoskodik róla, hogy minden lény bejárja előírt pályáját. Az ellenségünknek vélt sorsból partner lesz, méghozzá olyan partner, amelyik megakadályozza, hogy merő lustaságból kikapcsolódjunk az evolúcióból. Minél jobban vonakodunk attól, hogy valamely problémát tanulás révén megváltunk „problémásságától”, minél inkább ellenállunk saját sorsunknak, annál inkább meg fogjuk ismerni sorsunk negatív aspektusát, a szenvedést. A szenvedést az a súrlódás okozza, amely a törvényszerűen előírt pálya és az egyes

személy mozgásiránya között jön létre. A szenvedés csak úgy válik feleslegessé, ha igyekszünk saját pályánkat egyre jobban kiismerni, és önszántunkból követni. Csak annak nyílik meg a totális szabadság, aki megtalálja helyét a kozmosz rendjében és maga is összeolvad a törvénnyel. Ehhez az szükséges, hogy legyőzzük az ego hatalmi igényeit. A hatalomvágy az emberiség legfőbb ellensége, s a tetejében egyre rafináltabban álcázza magát. A hatalom ellenpólusa az alázat, vagy a szeretet. A szeretet az egyetlen, ami a lét minden területén képes legyőzni az „én” és a „nem én” közötti polaritást. Csak a szeretet ereje tudja az alacsonyrendűt magasrendűvé változtatni, a szeretet transzmutációra, így átváltoztatásra képes. Küzdelemre küzdelem, gyűlöletre gyűlölet, harcra harc lesz a válasz.

A szeretetben megmutatkozik, hogy a gyenge valójában erős, az alázatos pedig hatalmas. A tarot huszonekét lapja közül a tizenegyedik van középpontban, az Erő képén egy vékony asszonyt látunk, aki pusztá kézzel fogja be egy vad oroszlán száját. Ez a lap a szeretet erejét és hatalmát szimbolizálja, amit a világ semmilyen külső hatalma se győzhet le. Aki megvalósítja a szolgálat és az alázat hatalmát, nagy lépést tesz útján előre. A szeretet legyőzi az ellentétek polaritását, s visszavezeti az embert a tudatnak abba az egységébe, amelyből egykoron a paradicsomi bűnbe zuhant. Csak az fogja felfedezni az élet értelmét, aki képes vállalni a teljes felelősséget azért, amit átél és ami történik vele. Korunk betegsége az, hogy nem találjuk az élet értelmét, s ez gyökértelessé tesz bennünket a kozmoszban. Ezzel fizetünk azért, hogy meg akarunk szabadulni a felelősségtől. Aki viseli a felelősségét sorsáért, önmagát az univerzum törvényszerűségeibe ágyazva éli meg, megszabadul szorongásaitól – mert megtalálja a visszakapcsolódást az ősalapokhoz. A religió tartalma eredetileg éppen ez a visszakapcsolódás. Csak akkor ismerhetjük fel célunkat, ha ismerjük eredetünket. A cél a tökéletesség. A tökéletesség az egység kifejezése.

Az egység neve: Isten

4. Szeretet

A spirituális síkok segítségével megtapasztalható csodás élmények, a magasabb világokból érkező üzenetek, az isteni szeretettel való átütő találkozás és a túlvilági boldogság valójában nem a létezés legvégső célja. Bármennyire megdöbbentőnek és elkéserítőnek is hangzik ez némelyeknek a lét célja a nem lét. Úgy tűnik ebbe a végső nyugodt pillanatba senki nem jut be egyedül, csakis az összes többi létezővel együtt, a lelkek megvárják egymást, míg mindenki eléri létezésének legfejlettebb fokát. Így az utolsó találkozási pontban mind együtt leszünk. „Jó és rossz”, rezgések kiegyenlített minőségben, vagyis polaritás nélkül, mert abban a téridő pillanatban már nincsenek, nem lesznek elkülönült erők, energiák, pozitív és negatív töltések.

A sokmilliárd lélek közül csak kevesen képesen a legmagasabb szintekre eljutni. Nem lehet véletlen, hogy jézusi tulajdonságokkal bíró lényből több, mint kétezer év alatt csak egy született: Krisztus. Ám a lelkek mégis jézusi szintek felé igyekeznek, oda, ahol már nincs többé ujjá születés, csak a legteljesebb teljesség és mindentudás. A nyugati fehér ember egója nehezen érti meg, és még nehezebben fogadja el, hogy a lelkek a végső pontban már régen nem lesznek megkülönböztethető, egyéniséggel bíró egységek. Még ma is a legtöbb nyugati ember egyéni megváltásra vár, és a saját személyiségét akarja vissza a feltámadáskor. Akik nem, azok sem szabadulnak a mindenáron túlélni eszményétől, csak ők úgy remélik, ha nem a Földön, akkor más bolygórendszerekben fogják megúszni a nagy kataklizmákat.

Ám a kínos valóság az, hogy ha eljön a Föld és naprendszer megsemmisülése, csakis az marad életben, aki éppen akkor nem lesz testbe inkarnálódva.

A keleten ismert nirvana fogalom, a teljes feloldódás, a vágynélküliség képe túl kevés sok mai misztikusnak, aki bonyolultabb gyakorlatokkal akarja magának az egyéni túlélést biztosítani. Az ember mióta jobban hiszi magát „én”-nek, mint a világ apró alkotórészének, s ha el is fogadja, hogy meg kell halnia, értelmet akar rövid életének. Keleten nem rémítő a visszatalálás a Világóceánba, s a megsemmisülés boldogsága, és akik tudják, hogy isten valójában a lelkek összessége, azokat a hazaérkezés megnyugvása várja.

Amikor azt mondjuk, hogy prekognicio segítségével, vagy más módon információt szerzünk a jövőről, valójában bepillantást végzünk a téridőbe, amelyben a mostani valóságok jövőbeli lehetőségeit találjuk. Minden jelenben végzett tett vagy

gondolat következménye a téridő megváltozása, vagyis a jövő tényleg nincs megírva, inkább az mondhatnánk, hogy párhuzamos valóságok formájában léteznek. A sorsunk tehát alakítható, a földi életen javítani tudunk, sőt tevékenységünktől függhet a világegyetem története is, és benne lelkünk létezése. Minden csodás álmunk vágyunk és reményünk, minden csodás gondolatunk és világot átalakító erőnk végül egy fekete lyukban végzi, ahol már nem lesz semmi más, csak irtózatossűrűségű és óriási energia, hogy aztán egy időtlen pillanat után ismét kiáradjon az élet láthatatlan forrása, az Ősi Fény.

Jelenleg a világegyetem a visszahúzódás fázisában van, vagyis a világ nem az anyag teremtése felé halad, hanem a bomlás, az ősi középpont felé. Úgy tűnik eszerint, hogy a fény felé törekvésnek valójában semmiféle transzcendens oka nincs, csak energetikai oka van. A végső hallhatatlanság ára a tökéletes megsemmisülés. Az eredeti ősfény a világot teremtő Ragyogás minden játéka véget ér, mert mindenki eljut a célba végül. Ez a győzelem azonban már semmiféle földi fogalommal, érzéssel nem értelmezhető, mert már nem lesznek lelkek, különálló tudatok, amelyek a végső révbeérés boldogságát és megnyugvását fölfognák. Már nem lesznek nevek, egyének, személyiségek, sem kiválasztottak, sem bűnösök, sem angyalok, sem emberek. Minden karmikus teher elbomlik és pusztá erővel, egyszerű fizikai energiává válik, minden inkarnáció lezárul, mert nem lesznek többé új létet teremtő emberi vágyak. Nem lesz gyűlölet, sem szeretet, csak az őállapot lesz, ami a kezdetekben is volt, a mozdulatlan világéjszaka.

Így hát bármennyire is fájdalmas, az egyéni, emberi, földi létnek nincs kozmikus végcélja. Ám iránya és minősége van. Az irány az örök középpontba visz, ahol létköreink tökéletes pusztulásának pillanatában már születni készül egy másik, új világ. A minőség pedig a szeretet maga, mert ez az egyetlen valós erő, mely számunkra átélhető. S amely létünk többinkarnációs szerkezetét pusztá energiává tudja bontani. Aki szeretni tud, mindent tud. Nem kell több, és ez épp elég. Ez tehát mégis az emberi lét értelme és célja, ezért kell a szeretetre vágyva élnünk, s az emberiség számára a szeretet ezért nem válaszható, hanem kötelező:

Mert nélküle soha nem tündöklük fel az igazi fény!

Felhasznált irodalom:

- Ghislaine Saint – Pierre Lanctot: Mi a fenét keresek én itt tulajdonképpen
- Turai Kamil: Magyar metafizika
- Thornwald Dethlefsen: A sors mint esély
- Hodnik Ildikó: A lélek teste
- Szász Ilma: Az Úr ruháját hordja minden